11. Årg. 1 MARS 1906. Pren.-pris 4: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

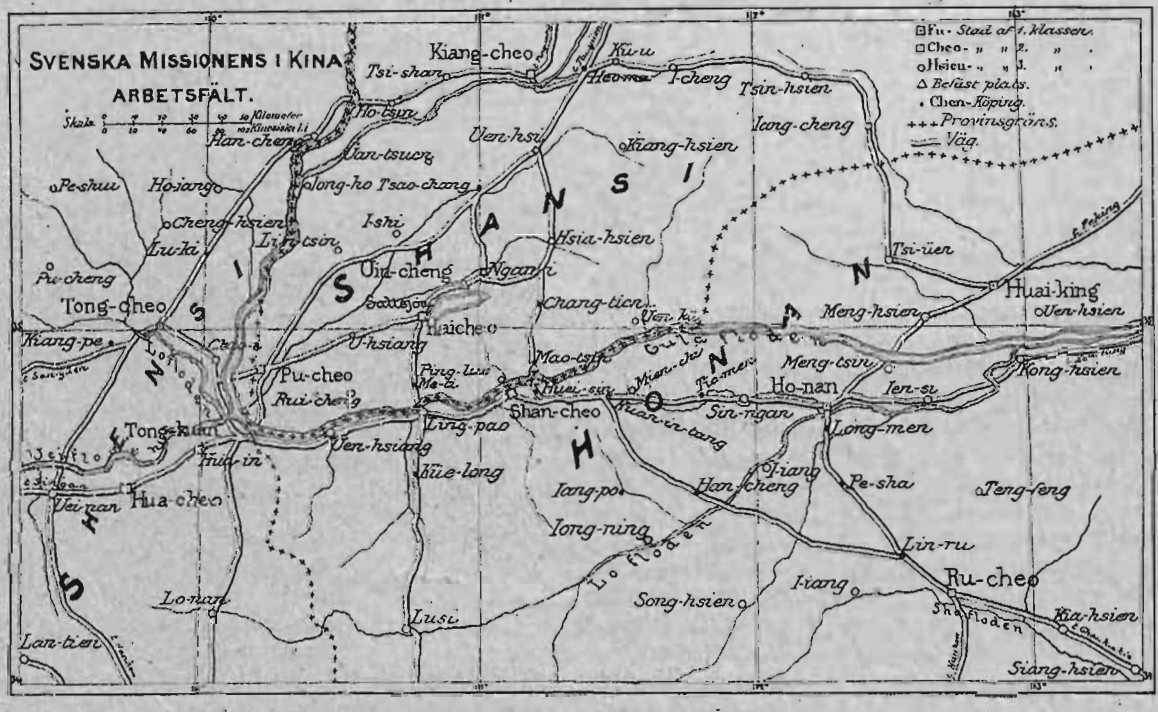

Innehåll:

Till samfäld bön. — De nuvarande världsförhållandena och missionen. — Brefafdelningen. — Förstlingskärfvar. — Studentmissionsföreningens i Uppsala terminsberättelse för H. T. 1905. — Huru Kinas kejsares historia skrifves. — »Ingen hedning». — Kina Inlandmissionens tillväxt. — Axplock från fältet. — Familjenotiser. — Strödda meddelanden. — Tankekorn.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Till samfäld bön.

(S. M. K:s allm. tacksägelse- och bönedag.)

I hafven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder, och jag har bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt och att eder frukt skall förblifva; på det att hvad helst I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder. Joh. 15: 16.

Genom Guds innerliga barmhärtighet och nåd få vi än en gång inbjuda våra kära medarbetare och vänner att med oss den 14:de mars, *missionens allm. tacksägelse- och bönedag*, i tack och förbön träda inför Herrens ansikte. Under det gångna året har Herren gjort stora ting i Kina; vi hafva därför *så mycket att tacka honom för*. Han har välsignat arbetet på alla stationerna. Öfver skol-, opie- och evangelisationsverksamheten har hans Ande hvilat, 106 personer hafva genom dopet upptagits i församlingarna, många hafva anmält sig såsom sökare, och ett större intresse för evangelium har visat sig bland folket än under något föregående år; myndigheterna hafva varit vänliga, och genom deras frivilliga ingripande vid sommarens oroligheter hafva syskonen hela tiden fått arbeta i ro och utan att på något sätt hindras. Nya dörrar hafva öppnats, och evangelium har predikats för många, många, som förut aldrig hört detsamma.

I Tongchow, Hancheng, Honanfu och Nienchi har missionen erhållit nya lokaler.

Syskonens hälsotillstånd har gifvit anledning till tacksägelse. Flere, som på våren voro klena, hafva under sommaren återvunnit hälsan.

Äfven öfver verksamheten i hemlandet har Herren låtit sin välsignelse hvila. Om det än stundom sett mörkt ut med finanserna, har dock Herren slutligen kommit med hjälpen. Han pröfvar väl, men han öfvergifver icke sina tjänare. Med flere glädjande uttryck af intresse för missionen har Herren uppmuntrat oss såväl från våra ombud som äfven från andra vänner, hvarigenom han stärkt våra händer, då de varit färdiga att sjunka. »*Halleluja! Jag vill tacka Herren af allt hjärta i de rättsinnigas råd och församling. Lofven, I Herrens tjänare, Herrens namn! Välsignadt vare Herrens namn ifrån nu och i evighet!*»

Men vi hafva också *böneämnen* att frambära inför Herren, då vi stå inför honom. Följande hafva blifvit hemsända till oss af broder August Berg och omfatta verksamheten på hela vårt fält i Shansi, Shensi och Honan:

»*Shansi.* Om välsignelse öfver evangelistskolan, att elevernas framtida verksamhet som andliga ledare alltid må vara målet för undervisningen. »Hittills har Herren hulpit.»

Shensi. Om en ny Andens utgjutelse öfver några missnöjda församlingsmedlemmar i Ueinan och särskildt öfver en f. d. sådan, som ännu likt fordom Diotrefes vill vara den främste.

Honan. Om välsignelse öfver det nybörjade arbetet bland kvinnorna i Honanfu och omnejd; om medel och personliga krafter att kunna upptaga och bedrifva arbete österut (i städerna Shan-chow och Ling-pao).

För arbetet i dess helhet. Om medel till att på ett kraftigt sätt kunna bedrifva skolverksamhet bland såväl gossar som flickor; om välsignelse öfver det predikade ordet och öfver förkunnarna af detsamma; om fredens bevarande i Kina; om nåd att kunna på ett rätt sätt begagna de tillfällen, som nu gifvas att inträda genom de öppnade dörrarna; om flere arbetare och särskildt sådana, som lämpa sig för arbetet bland de kristna unge männen (se uppropet i S. L. för dec. 1905).»

* * *

Och vi här hemma, som stå vid trossen, känna ofta ett outsägligt djupt behof af missionsvännernas förböner. Bären oss därför åter och åter fram till Herren! När helst I kommen ihåg oss, bedjen för oss! Det är ju så viktigt, att Herren får leda oss och bevara oss från misstag, ja, att vi uti allt tydligt måtte förstå Guds vilja.

Vidare begäras missionsvännernas förböner för ombuden. Då vi tänka på de kära medarbetare, Herren satt i arbetet, fyllas våra hjärtan dels af tacksamhet till Gud för dem och dels af en innerlig längtan, att Herren måtte gifva dem så mycken glädje i arbetet, att deras hjärtan vederkvickas genom detsamma, och de sålunda kunna anse det såsom en outsäglig nåd, att Herren kallat dem till sina medarbetare. Det är viktigt, att detta blir lefvande för oss alla, ty det är därigenom, som Herren uppmuntrar sina tjänare att ifrigt åstunda och söka tillfällen att tjäna honom.

Äfven må vi bedja för Guds församling i hemlandet, att hon må fatta sin höga uppgift med afseende på hednamissionen och skynda att förverkliga den, att Herrens skörd ej måtte fördärfvas.

* * *

Missionens allm. tacksägelse- och bönedagar hafva under de gångna åren varit verkliga högtidsdagar, ty Herren har alltid gifvit rik välsignelse såsom svar på de uppsända bönerna så väl i hemlandet som ute på missionsfältet. Ofta har han efter dessa dagar sändt oss särskilda uppmuntringar. Det är därför vi ock nu med längtan och stora förväntningar se framåt till den 14:de mars under förvissning om att Herren genom sin Helige Ande skall mana våra medarbetare och vänner att på denna missionens högtidsdag bedja om rik välsignelse öfver S. M. K:s arbete. Det ligger något outsägligt trösterikt och upplyftande i den tanken, att en skara missionsvänner på olika platser samlas omkring vår trofaste Frälsare med samma böneämnen i sina hjärtan och på sina läppar: att Herren måtte sända arbetare uti sin myckna skörd. *Och detta är den tillförsikt, vi hafva till honom, att om vi bedja*

något efter hans vilja, så hör han oss. Och om vi veta, att han hör oss, hvad helst vi bedja om, så veta vi, att vi hafva det ombedda, hvarom vi hafva bedt honom.

De nuvarande världsförhållandena och missionen.

Af professor *Warneck.*

III.

Men de motströmningar, missionen har att kämpa emot i Ostasien och de faror, som där hota, äro en ännu kraftigare uppfordran att nu göra bruk af de rika tillfällen, som erbjudas oss att missionera där. Se här några af de faror, som hota missionen i Japan!

1. Japanernas genom kriget väckta självförtroende hotar att stegra den förhandenvarande faran för de infödda kristna att mena sig ej vidare behöfva någon hjälp från missionärernas sida. Så glädjande och all uppmuntran värd denna självständighetskänsla än må vara, äro dock de flesta af dem, ja, icke ens deras egna pastorer, hvarken så grundade i Kristi kunskap eller så beprövade med afseende på det kristliga lifvet, att de kunna anses nog mogna att utan missionärernas bistånd ensamma öfvertaga uppgiften att bibringa sina landsmän kristendomen. Därtill kommer, att de för närvarande ej äga de nödvändiga krafterna för att lösa en så stor uppgift. Skulle missionärerna nu mista sitt inflytande öfver Japans kristna, vore det fara för att den kristna trossanningen förvanskades och det kristna sedlighetskrafvet förslappades.

2. Genom det uppsving, nationalitetskänslan under kriget fått, har äfven den nationella hedendomen i viss mening blifvit stärkt. Jag vill nu ej särskildt fästa uppmärksamheten därvid, att de hedniska templen under kriget blefvo mer än vanligt besökta, och att de hedniska prästerna då voro mycket verksammare än förr, utan hvad jag särskildt vill påpeka, är det beaktansvärda faktum, att den firade hjälten, amiral Togo, i offentliga proklamationer tillskref fädernas andar förtjänsten af sina segrar och därmed visade, att han ville väcka till lif den gamla hof- och statsreligionen, schintoismen. Nu är det ju sant, att schintoismen spelat ut sin roll såsom folkets religion, men så till vida som den är ett uttryck för den japanska nationalismen, har dess makt blifvit stärkt genom kriget, och äfven om den ej vore annat än ett bevarande af gamla ceremonier, så innebär dock dess återupplifvande en förstärkning af hedendomen.

Buddaismen har vidare förstått att begagna sig af sakernas nya läge för att höja sitt anseende i folkets ögon. Redan länge har den arbetat på att tillägna sig den kristna missionens metoder och sökt täfla med denna i praktisk verksamhet, men under kriget har den fördubblat sina sträfvanden. Till och med icke-kristliga tidningar betyga dock, att det resultat, den vunnit med sina ansträngningar, varit af betydligt lägre värde, än hvad de kristna åstadkommit. I Japan liksom öfverallt annars saknar nämligen buddaismen helt och hållet de ideella drag, som det europeiska buddaistsvärmeriet sökt inlägga däri. Buddaismen är i själfva verket ett på öfvertro och vidskepelse öfverflödande mångguderi, och då den öfverallt söker utvälja det bästa, har den i Japan i sig upptagit schamaismen och just genom att på så sätt göra sig till folkreligion fjättrat massorna. Den kraft, den för närvarande besitter, härleder sig ej så mycket från dess stiftares ateistiska, asketiska och allmänt sedliga tankar som från det lån, den i hög grad gjort af de moderna vetenskaperna och från de väckelser, den fått af kristendomen. Det är dels denna lånade grannlåt, dels det idealiska sätt, hvarpå den framställts af många västerländska vetenskapsmän, som förnekat den kristna sanningen, dels den så kallade teosofien, som buddaismen har att tacka för det oförtjänta anseende, den nu åtnjuter. Det är från denna moderniserade buddaism, man har att vänta en kraftig motverkan mot den kristna missionen. Ännu finnes denna nya form af buddaism endast i Japan, och det är där, den redan börjat bedrifva mission. Det land, den därnäst söker att inverka på, blir Kina. I själfva verket har den redan börjat arbeta på att reformera den därstädes helt och hållet urartade men därför icke vanmäktiga buddaismen. Japaner draga igenom hela landet och förkunna för kineserna både i ord och skrift: »Edert lands räddning ligger icke i kristendomen utan i buddaismen. Den är framtidens religion.» De underblåsa hatet mot europeerna och framställa det stora och mäktiga Japan såsom Kinas oegennyttiga vän. Sålunda har buddaismen förklarat kristendomen krig, och den kristna missionen måste upptaga kampen. Denna kamp kommer äfven att alltmer sätta sin prägel på den ostasiatiska missionen.

3. Af den segerrika kampen mot en till namnet kristen nation har det unga Japans religionslöshet fått ny näring. Redan långt före kriget berömde sig det unga Japan af att icke behöfva någon religion. Det hade gått i skola hos ateistiskt sinnade västerländingar och trodde därför, att det vore ett bevis på verklig vetenskaplig bildning att i likhet med dem bekänna sig vara religionslösa, samt att det endast i så fall i kultur vore fullt jämbördigt med européerna. Denna religionslöshet har medfört en förfärlig slapphet i sederna, hvilken många allvarliga män äfven bland hedningarne sökt motarbeta, och på grund af hvilken många reformförslag hafva framkommit. Många hafva därvid insett, att sedligheten har sin rot i religionen men icke i de gamla utlefvade religionerna utan ensamt i kristendomen, att det är allenast den, som har kraft att verka sedlig förnyelse. Denna åsikt möter man dock ännu förnämligast inom af kristendomen påverkade kretsar.

Det största hindret för utbredandet af denna åsikt liksom det största hindret för den kristna missionen öfverhufvud ligger hos den gamla kristenheten själf, nämligen i dess fortgående afkristnande och i dess alltmer tilltagande sedeslöshet. Hur skola de hedniska folken kunna få förtroende för kristendomens pånyttfödande kraft, då de såväl härhemma som därute se så många namnkristna, hos hvilka icke det minsta af denna kraft förspörjes? På missionsmarken har därför kristendomen att bekämpa två fiender: å ena sidan hedendomen, å andra sidan dessa namnkristna, som såväl i lif som i tal och skrift kastat af sig all kristlig tro och sedlighet. Icke minst i Japan är detta förhållandet, i det där den genom inre framåtskridande och yttre segrar stegrade nationalstoltheten medför en stor frestelse till ett lif utan Gud.

I den mån det lyckas missionen att i kampen mot dessa båda motståndare lösa sin uppgift, skall Ostasien dock bringas under kristendomens inflytande, och så skall världsmissionen vinna en af sina största segrar. Det är i Ostasien, som hufvuddrabbningen kommer att stå.

Resan upp öfver Yang-tsi-floden.

I medlet af augusti anlände jag till Shanghai efter att hafva vistats i Chefoo under tvänne månader. Vistelsen i Chefoo var mig till stor nytta och välsignelse, och känner jag mig stärkt och vederkvickt genom ombytet och hvilan där.

Som Yang-tsi-floden till följd af ymnigt regnande i Västern var mycket hög, kunde vi ej börja vår resa till de västliga provinserna förrän d. 10 oktober. Herren beredde mig under väntetiden tillfälle att studera, och jag var synnerligen tacksam att kunna taga min 6:te (sista) examen före afresan. Hade *särskildt bedt* därom, och Herren svarade på bön på sitt eget sätt, prisadt vare hans heliga namn!

Från Shanghai till staden I-chang i provinsen Hupeh färdades vi med ångbåt. I Hankow hade jag den stora glädjen att få sammanträffa med vänner från norr, nämligen br. A. Hahne, hans gossar, syster Hattrem och lille Mories Bergling. Genom dem erhöll jag mycket glädjande underrättelser ifrån det kära fältet i norr, och då jag kom på mitt rum, kunde jag ej annat än af hela mitt hjärta tacka Herren för besvarade böner och för uppmuntringar i arbetet. Af de 11, som för en liten tid sedan döptes i Hancheng, äro 5 förstlingsfrukter från den nya stationen i Hoiang. Bland dem, som döptes, voro vår husvärd Chiang, och äfven hustrun Liu, som blef intresserad i evangelium därigenom, att hennes son kom hem såsom svar på bön, vidare den unga kvinnan Liu, som tog opium, därför att hon ej fick offra till minne af sin aflidna moder, och hennes man samt en man vid namn Uang (se I. Anderssons bref i föreg. n:r). Prisen Herren med oss och låtom oss bedja mycket för dessa, som nu upptagits i församlingen, liksom för de nya sökarne, att de må blifva *beståndande* och *växa i nåden!*

Resan till I-chang var mycket behaglig. Innan vi anlände dit, började vi se höga berg, kullar och klippor rundt omkring. Naturen påminde mig på så många ställen om »min lilla vrå» inne bland Värmlands skogar. Bergen här äro i allmänhet dock ej så skogbeväxta som hemma, och de trädslag, som finnas här, äro äfven olika.

Ångbåtar kunna ej gå längre än till I-chang, emedan där finnas en mängd mycket starka strömdrag och en mängd klippor, mot hvilka båtarna ofta slungas och förstöras. På färden från I-chang, som skedde med kinesisk båt, hafva vi sett mellan 60—70 förlista båtar. Af det medförda godset är en del försvunnet i floden, en del uppdraget på land, mer eller mindre förstördt. Vi hafva sett, huru de stackars människorna bredt ut sina tillhörigheter på stränderna för att torkas af solen, och huru de hållit på att laga sina båtar, om dessa ej varit i grund förstörda. För hvarje dag, som Herren fört oss fram utan någon olyckshändelse, hafva vi prisat och lofvat hans heliga namn. Dock, det största af *allt* är, att han förmår bevara hjärtat i fullkomlig frid och tillit till honom, äfven då faror äro för handen, liksom i stilla undergifvenhet för hans vilja, när han tillstädjer oss att gå igenom pröfvande erfarenheter. Många af våra missionssyskon, som färdats denna väg, hafva lidit skeppsbrott. Hörde för ett par dagar sedan om en familj, som reste upp denna väg, att de förlorade sitt lilla barn, då deras båt förstördes. Den lille bortfördes så hastigt af vågorna, att de aldrig kunde finna honom.

De flesta af missionsvännerna hafva utan tvifvel hört, huru en kinesisk båt ser ut. Vårt »lilla hus» på floden är indeladt i 5 små rum, hvart och ett så stort, att man där kan upplägga bräder för tvänne bäddar. För ingången i vårt rum uppsatte vi ett förhänge för att få vara mer för oss själfva. Tillsammans med mig bor en kinesisk kvinnlig doktor, och vi sitta just nu på våra bäddar sysselsatta med skrifning. Vi hafva nu bott i vårt lilla flytande hus nära 4 veckor och äro så tacksamma, att vi lyckligt passerat alla farliga platser. Vår båt föres framåt dels genom åror, dels genom segel. Några af båtkarlarne gå emellanåt på stranden och hjälpa till med att föra båten framåt genom att draga i rep, fästade i fören.

Sedan vi kommo in i provinsen Si-chuen, har det varit mer skog och något odlad mark på båda sidor om floden. Här finnas större och mindre byar, äfven hafva vi passerat 4 städer. I tre af dem har C. I. M. missionsstationer. Vi hade äfven glädjen få stanna vid en öfver en söndag. För öfrigt fara vi aldrig om söndagarne utan söka då få tillfälle att komma i beröring med folket på den plats, där vi stanna; Herren har gifvit oss tillfällen äfven under resan att få utså den ädla säden, och vi tro på grund af hans ord, att det skall bära frukt i sin tid. Folket i Si-chuen är i regel mycket mottagligt för evangelium. Katolikerna göra dock arbetet ganska svårt för de protestantiska missionärerna. En katolsk biskop har blifvit mördad inom den stad, där vi stannade öfver en söndag, och C. I. M:s missionärer anklagades för att ha varit orsak därtill. De hafva till följd däraf haft och hafva ännu många svårigheter att utstå.

Under de dagar, vi stannade i I-chang för att hyra båt och bereda oss för resan, hade jag den stora glädjen att få hälsa på herr och fru Fernström samt fröken Isakson, tillhörande Svenska Missionsförbundet. Det var så intressant att få se en liten del af deras verksamhet och särskildt kärt att få hafva ett möte med kvinnor. De hafva 5 utstationer samt omkring 200 medlemmar i församlingen, äfven skola för gossar och flickor. Det är så uppmuntrande att se, huru Herren vinner segrar inom detta land genom sina sändebud från olika missioner.

Chungking den 8:e dec. Herren förde oss lyckligen hit förliden måndag den 4, efter att ha varit nära två månader på väg från Shanghai. Dagen efter firade vi vårt bröllop, och hoppas vi, om Gud vill, om ett par dagar få fortsätta resan till vår station i den aflägsna provinsen Üinnan. Får jag bedja om edra förböner för

oss och vårt gemensamma arbete i Mästarens tjänst? Bedjen, att en Andens vind måtte blåsa äfven öfver denna mörka provins, där arbetet hittills varit så hårdt!

Vi hade glädjen se flere af missionärerna i Chungking samlade på C. I. M:s hem, sedan vi kommo hem från konsulatet, där vår vigsel förrättats, och hvarest vi hade några af våra kära vänner med oss som vittnen, bl. a. Mr och Mrs Broomhall. Dr Parry, tillhörande C. I. M., talade till oss en stund. Vi hade sedan bön och sång och erforo Herrens ljufliga närvaro midt ibland oss. Vår innerliga bön är, att hans namn må blifva förhärligadt i vår förening. Min man förenar sig med mig i hjärtliga hälsningar.

I Jesus tillgifna
Sigrid McLean
f. Bengtsson.

Adress: Mrs Sigrid McLean
c/o China Inland Mission
Ta-li-Fua *Teng-Yueh*
via Bhamo, Upper Burmah
(Yunnan) China.

* * *

Juldagen 1905.

Älskade missionsvänner!

Mycken frid!

Det är redan skymning, och julen är således snart förbi. Knappast har jag kunnat sätta mig in i, att det verkligen *är* jul förrän nu, då de flesta af våra vänner redan begifvit sig på väg hem, hvar och en till sitt. Som missionens vänner nog redan veta, äro syskonen Stålhammar flyttade till Nien-chï, och har syster Sigrid hela hösten arbetat på en plats vid namn Kuang-keo. Den ligger omkring 4 sv. mil härifrån. Hon ville gärna stanna där öfver julen och »tända ljus» åt barnen, hvilka hafva gjort henne stor glädje under hennes vistelse där. Ehuru ensam här hemma har jag dock icke hunnit känna saknad efter någon. I går, söndag, hade vi en sådan ljuflig dag. En större skara än vanligt hade samlats, och Herrens Ande var på ett märkbart sätt ibland oss. Alla, som kunde stanna, ville vara kvar. Ja, hellre än att gå hem, sutto de uppe hela natten, då vi omöjligen kunde skaffa sofplatser åt alla. Jag hade ingen julgran att tända i dag på morgonen, men efter »ottan» bjödos alla på té, varmt bröd och litet godsaker.

För fjorton dagar sedan kom en kvinna hit, som gått hela 19 sv. mil för att få vara med oss öfver julen, men, som hon räknat fel, måste hon återvända förliden vecka och fick fira julen ensam. Hon är verkligen den enda troende på den trakten. Hon hade lärt sig omkring 30 sånger och några bibelord, hvilka hon ofta läser för sig själf för att trösta sig med. När hon ej fick träffa fru Stålhammar, som hon mycket gladt sig åt, grät hon bittert. Häromdagen besökte vi en gammal 80-årig kvinna, som för sjukdoms skull aldrig kan lämna sitt rum. Hon öfverraskade oss med att korrekt uppläsa 4 sånger och en lång traktat, som handlade om Jesu lif, död och uppståndelse. På min fråga, när hon hade lärt detta, svarade hon: »Jo, där och där för sju år sedan. Och därför att jag dagligen upprepar orden, kan jag icke glömma dem.» »Saliga äro de som höra Guds ord och gömma det!» Denna kvinna tycktes verkligen äga lifvet i Guds Son.

I opieasylen hafva vi tre patienter. En af dem säges vara »besatt» men har blifvit mycket bättre, sedan han kom hit.

Evangelisten är mycket snäll, men hans hustru gör oss stor sorg. I dag sprang hon sin väg, därför att hon tyckte, att hennes man i går afton predikade för länge. Bedjen för henne, att hennes hjärta måtte blifva helt vunnet för Herren! Hon har namn af att vara en kristen, men hennes hjärta är uppenbarligen vändt till denna världen, och hon är således en fiende till Kristi kors.

En man, som en tid varit fridlös och plågats af en oförsonlighetens ande, lämnade sig på nytt till Herren julaftonen, och är lycklig och nöjd som förr.

Kommen ihåg Sin-an-Hsien i edra böner! Jag är viss om att Gud har »mycket folk» i denna stad, fastän de flesta synas oåtkomliga och hårda som sten. »Därför att hans själ har arbetat, skall han se och mättas.» »Talrika skaror skall han få till byte, *emedan han utgaf sitt lif åt döden.*» Bedjen, syskon, att vi må få nåd att likna Jesus i detta och att *så* ut våra lif där, hvarest de kunna bringa mesta möjliga evighetsskörd!

Med de hjärtligaste hälsningar till alla jag känner och mycken tack för erhållna julgåfvor från både kända och okända vänner, förblifver jag allas eder i hoppet, nöden och bönen förenade

Maria Pettersson.

Rom. 12: 12.

"Förstlingskärfvar."

Söder om Hancheng, vid Gula flodens strand, ligga några större byar, där Herren Jesus sista tiden vunnit insteg i några hjärtan. Länge nog har mörkrets furste ostörd fått härska där. Nu börjar dock mörkret skingras. Och hvem kan väl hindra ljuset på dess färd genom rymden? Likt morgonrodnaden, som kastar sitt skimmer öfver nejden, så bryter nu evangelii strålglans fram öfver mörka skuggors land. Vi vilja prisa Herren och alltmer »föröka allt hans lof öfver hela jorden». Må det, som jag nu söker berätta af hvad jag såg under några dagars besök i dessa byar, få tjäna i detta syfte!

Evangelisten Chi, förr en djupt sjunken opierökare, nu en lefvande kristen med ett andligt sinne och stor nitälskan för själars frälsning, utgjorde mitt sällskap.

Vårt första besök gällde en f. d. ämbetsman, f. n. anställd som lärare i gosskolan i Hancheng. I fjol blef han afvand från opium, stannade länge hos oss och deltog i en bibelkurs. Vid hemkomsten förstörde han sina afgudar. Det var hans hustru och döttrar, som genom trons bön blefvo botade från smittkopporna, och om hvilka broder Bergling skref i kalendern. Han håller nu husandakt i sitt hem, och vi hoppas, att Herren så skall få fullborda sitt verk i hans hjärta, att vi snart få döpa honom och kalla honom en förstlingskärfve.

En gårdfarihandlande i samma by, som ofta hört ordet på marknaderna, har nu, efter en inre afgörelse, modigt och helhjärtadt trädt öfver på Herrens sida. Han

döptes i våras och var »förstlingskärfven» i denna by. Denne man gör oss mycken glädje. Frivilligt, ja, oss ovetande, har han begifvit sig ut till marknader och i stället för sina kramvaror sålt »lifvets ord». Det var trosstärkande att höra honom berätta, huru Herren lönat honom, då han sedan sålt *sina* varor. Såsom gårdfarihandlande har han ypperliga tillfällen att vittna om Herren. Han omtalade, hurusom gummorna bruka komma ut för att undersöka honom och hans kläder m. m., för att utröna, om han blifvit »smittad». På så sätt få äfven de höra evangelium.

I byn intill bodde tvenne nydöpta, man och hustru. De döptes båda vid höstmötet i september och voro »förstlingskärfvarne» i sin by. Fordom rökte de båda opium. Fattigdomen i hemmet och den förfallna flygeln med det lutande taket voro vittnesbörd därom. Nu voro de frigjorda genom Kristi blod. Med glädjestrålande ansikten och jublande röster hälsade de sitt: »pingan» = frid. »Hur står det till?» frågade jag. »Pris ske Gud, jag har fått emottaga Guds *stora*, *stora* nåd», ljuder svaret. Detta synes ock på allt sätt. I detta hem hade vi sex möten. Folket, som samlades, syntes berördt af sanningen. I denna by finnes bl. a. en man, som får periodiska anfall af vansinne. Det underbara är, att när han läser bibeln, beder och är tillsammans med de troende, är han lugn, ja, tidvis t. o. m. fullt normal. Men så inträffar något, som retar upp honom, och då bryter vansinnet ut. Vid sådana tillfällen har han ibland sprungit till oss i Hancheng. I den kristliga atmosfären synes han få ro för sin jäktade ande. Hans familj ser honom därför gärna taga sin tillflykt till oss.

Söderut i distriktet, där jag f. n. vistas, ha vi ock »förstlingskärfvar». Men skildringen är redan för lång. Till sist blott några små interiörer. Kineserna äro gästvänliga. Jag behandlades under mitt besök uppe vid Gula flodens strand hela tiden som gäst. Att tala om ersättning var liktydigt med att förnärma dem. En för mig alldeles främmande man kom och bjöd mig en skål rykande fårsoppa. »Hans hjärta», sade han, »kunde ej hvila», förr än han fått bjuda mig därpå, ty missionär Bergling hade för en tid sedan gifvit honom en så utmärkt medicin. Och så fick jag skörda, hvad broder B. sått. En annan kom med 3 ägg i en näsduk o. s. v. På ett par ställen sökte jag att för barnens räkning få lämna några »kash» att köpa sig något för. Men nej! De lämnades med »eftertryck» tillbaka, och högtidligt förklarades, att de skulle »få ofrid i sina hjärtan», om de toge emot något. De ville intet annat ha än den välsignelse, Gud skulle gifva dem, därför att de mottagit ett Herrens sändebud!

Du, Herre, skall bevara dem, du skall beskydda dem för detta släkte evinnerligen. Ty rundt omkring dem vandra de ogudaktige, eftersom uselheten är rådande bland människors barn. Ps. 12: 8, 9.

Bedjen för dessa!

Nath. Högman.

Det är lätt att arbeta i Guds rike, när vi se frukt af vårt arbete. Svårare är det, när vårt arbete synes förspildt. Men när Gud säger: »**Framåt,**» *så gå, om också Röda hafvet ligger framför dig!*

Studentmissionsföreningens i Uppsala (XLIV) terminsberättelse för H. T. 1905.

Studentmissionsföreningen i Uppsala har åter arbetat en termin. Ej har dess verksamhet varit något storartadt utan ett stilla, oansenligt arbete i det tysta. Men detta har varit riktadt på att hos medlemmarne väcka ett starkt och fruktbringande missionsintresse genom ökad missionskunskap. Så har ett regelbundet *missionsstudium* bedrifvits med anslutning till »De svenska missionerna 1904», en öfversikt, som rekommenderas hvarje missionsvän till läsning. Detta studium har visat sig i hög grad gifvande och varit omfattadt med stort intresse. Det har varit fördeladt på fyra gånger. Först gafs en förberedande öfversikt öfver den svenska hednamissionen, och sedan behandlades efter en uppgjord plan den svenska missionen bland naturfolk i Kongolandet (1 gg.) och i Sydafrika (2 ggr). Medlemmar hafva då refererat angående respektive missioner det viktigaste, som rört dessas historia, deras arbetssätt och nuvarande utseende, de olika missionsfältens land och folk samt de erfarenheter och svårigheter, som i växlande gestalt mött missionärerna. Föreningens omfattande och värdefulla bibliotek har alltjämt varit en rik källa vid missionsstudium, som stått medlemmarne till buds, likaså den goda samlingen af in- och utländska missionstidskrifter och tidningar.

Två *offentliga sammanträden* ha hållits. Vid det första talade Mr Walter B. Sloan, ledaren för den engelska Kina-Inlandmissionen, om Kina och dess ställning till kristendomen. Vid det andra skildrade professor Kolmodin en resa i Gallaland, som nyligen gjorts af missionär K. Cederkvist och varit af stor betydelse.

I början af terminen höllos ock två *enskilda sammanträden*, det ena valsammanträde och det andra afskedssamkväm för utgående läkaremissionären dr Fr. Kugelberg, hvilken tillhört studentmissionsföreningen och nu blir en af dess 11 medlemmar ute på missionsfältet. Med dessa sina *medlemmar ute i missionsarbetet* har föreningen känt behof af att stå i förbindelse genom bref och utsända tidningar (10 ex. Excelsior) samt har gladt sig vid hvarje mottagen underrättelse från dem.

Föreningens *bibliotek*, som i sitt nuvarande skick, nyligen ordnadt och alltjämt utökadt — det innehåller 875 arbeten i 2,312 volymer — erbjuder ett rikt material för inhämtande af missionskunskap, har jämförelsevis flitigt användts, om ock ett än trägnare bruk varit önskvärdt. Äfven för missionsintresserade präster och öfriga missionsvänner har biblioteket stått och står fortfarande öppet.

Den *etnografiska samlingen* befinner sig i samma skick som föregående terminer och har användts vid missionsföredrag utom och i Uppsala. Föreningens nyanskaffade *sciopticonbilder från Indien* hafva tjänstgjort som åskådningsmaterial vid flere missionsföredrag. Genom *bokförlaget* har missionslitteratur spridts.

Medlemsantalet var vid slutet af föregående termin 61. Under terminen hafva 10 nya medlemmar tillkommit, men flera hafva lämnat föreningen, så att medlemsantalet nu uppgår till detsamma som vid vårterminens slut, 61.

Styrelsen, som sammanträdt en gång, har utgjorts af följande: fil. kand. A. Jansson, ordf., med. stud. C. Cædén,

v. ordf., teol. stud. S. Sundberg, sekr., fil. kand. J. Kolmodin, bibliotekarie, fil. kand. Sam. Ekstrand, bokförlagsman och fil. kand. J. Sandegren, A. F. M. F:s ordf., adjungerad medlem.

I december 1905.

Sven Sundberg.
Sekreterare.

Huru Kinas kejsares historia skrifves.

Åtskilliga för lärdom och opartiskhet kända personer utses, hvilkas plikt det är att dagligen med den största möjliga noggrannhet nedskrifva alla kejsarens ord och handlingar och allt, som händer under hans handhafvande af regeringen. Dessa män hafva ingen förbindelse med hvarandra med afseende på sina respektive befattningar. Vid slutet af hvarje dag nedskrifver hvar och en på ett ark papper allt, som kommit under hans observation med afseende på kejsarens handlingar, och så nedlägges papperet genom en springa i ett förvaringshvalf. Kejsarens fel och förtjänster omtalas med den största frihet. På det att historieskrifvarna ej må påverkas vare sig af fruktan eller hopp, öppnas icke det rum, hvari annalerna befinna sig, under kejsarens lifstid, eller så länge någon af hans familj innehar tronen. Först när kronan öfvergår till en annan linje, samlas papperen och jämföras, och kompletteras så kejsarens historia och regering. Om han i sitt enskilda och offentliga lif har handlat med dygd och visdom, framträder han i historien som ett exempel, värdt att efterfölja, men, om han försummat sina egna plikter och sitt folks välfärd, blir han framställd som ett föremål för kritik och ovilja.

"Ingen hedning."

En troende kines sökte plats hos en amerikansk icke troende familj. Den amerikanska frun frågade honom: »Dricker du?» På sin brutna engelska svarade kinesen: »Nej, jag kristen man.» Förhöret fortsatte: »Spelar du kort?» Svaret förblef detsamma: »Nej, jag kristen man.» Han antogs såsom kock, och hans husbondfolk funno honom både ärlig och duglig. En kort tid därefter hade de en stor bjudning, vid hvilken man hufvudsakligen spelade kort och bjöd omkring vin. Vår troende kines fullgjorde ordentligt det arbete, som den kvällen ålades honom, men nästa morgon sade han till sin matmor: »Jag önska lämna min plats.» På hennes fråga, hur detta kom sig, svarade han: »Jag kristen man, jag säga eder så förut. Ingen hedning. Arbeta ej åt 'melikansk hedning'.»

Kina Inlandmissionens tillväxt.

Under de 5 sista åren hafva ungefär 6,000 kineser mottagit dopet på Kina Inlandmissionens stationer, och i samband med denna mission finnas i 12 olika provinser 12,000 nattvardsberättigade. Inom nämnda mission uppgår missionärernas antal till 825. Stationerna äro 200, hvartill komma 521 utstationer. Värdefull hjälp i verksamheten gifva äfven 1,152 infödda medarbetare. Antalet organiserade infödda församlingar, tillhörande K. I. M., är 418.

Axplock från fältet.

Vår broder *J. Bölling* skrifver d. 8 dec.:

Vi hafva haft en god söndag. För en ej liten skara fick jag på f. m. predika om Jesu uppmaning: »Kommen och följen mig!» Och man kan ej annat, när man ser dessa många ansikten, än i sitt sinne undra: »Hvilka skola åtlyda kallelsen? Hvilkas anleten skall man få se en gång därhemma?»

Vi påmindes *så dyrbart* i går afton, då vi gemensamt läste en predikan af Hammarsten om Petri fiskafänge, om hans svar: »på ditt ord». Det blef så lefvande för mig, att det är på *hans* ord, som vi få kasta ut näten till fångst. Ack, att vi hade mer tro på kraften och grobarheten af det utsäde, vi få utså! Omständigheterna och erfarenheten göra en ibland misstrogen. Det är så många, synes det, på hvilka evangelii omskapande kraft ej gör sig gällande eller blott tränger ned på ytan. Gud vare lof, de finnas ju, som visa motsatsen! Men det stora flertalet af våra troende tyckas på det hela taget vara ganska litet berörda af känslan af skuld. Ack, att Guds Ande komme öfverbevisande ibland oss! Vi bedja och *längta*, ***längta*** efter en väckelse. Ropen till Gud med oss härom! Och den måste börja på Guds hus, framför allt på oss. Sedan skola hedningarna ock vakna upp.

Folket är i det stora hela vänligt och villigt att höra. Här i Tongchow hafva visserligen utspridts en hel del onda rykten om oss. Ej mindre än ett tiotal afgudatempel ha brunnit på en kort tid. Antagligen är det mordbrand, men ryktet påstår, att det är vi, utländingar, som gjort det. Emellertid har skvallret nu afstannat, som väl är. Myndigheterna togo hand om saken utan vår begäran och utfärdade proklamationer för att afväpna skvallret. Som sagdt, nu är det slut på detta. Dock, sådant hör ju till vanligheten. »Genom ondt rykte och godt rykte», huru besannas ej detta här ute!

*

Från Honanfu skrifver fröken M. Ramsten:

Evangelisten Kongs moder, som var församlingsmedlem och nära 80 år, dog nyligen. De flesta af oss bevistade begrafningen 20 li härifrån, hvarvid släktingarna buro »säck», en sorts ofållad djup sorgdräkt.

Gumman hade länge varit stendöf och full af krämpor, hvarför det ju var mycket bättre, att hon fick gå hem till den Herre, hon i sin skröplighet trodde på. Det var egendomligt att höra barnen högljudt skrika, där de åkte med i processionen, så länge den var inom staden. Äfven de troende kineserna anse det ej vördnadsfullt, om ej en dylik klagolåt uppstämmes öfver den döde. Ja, ofta komma grannar med blott i afsikt att gråta, hvilket ju lifligt påminner om Palestinas folk. Viljen I, kära vänner, frambära vår infödde broder i bön inför Gud, att han må blifva stärkt med ny kraft till sin inre människa till att förhärliga sin Mästare och vittna om honom?

Hans gosse heter »Föddpånytt» och hans flickor »Frid» och »Glädje». De gå alla i skola hos oss. Må de dag för dag fostras för himlen! »Låten barnen komma till mig», säger Jesus, »ty sådana hörer Guds rike till.»

Familjenotiser.

Förlofvade: Missionär *Nathanael Högman* och fröken *Judith Gustafsson.*

Strödda meddelanden.

Missionen i Kongo. Inom Kongo-Fristaten med dess ytvidd af 150,000 kv.-mil och dess omkring 30 millioner invånare arbeta f. n. åtta olika missionssällskap genom 190 protestantiska missionärer. I detta antal ingå då äfven läkare och missionärers hustrur. Om denna skara af 190 arbetare vore spridd öfver hela staten och en hvar hade sitt distrikt, skulle hvar och en hafva en församling på nära 790 kv.-mil och 150,000 själar att vårda. Enligt samma skala skulle hela England blott hafva 217 missionsarbetare och Skottland 30.

*

Öfver Indien har under senare delen af förra året en kraftig nådesvind blåst fram. Missionärer, som i åratal arbetat i detta land, skrifva, att de aldrig upplefvat något dylikt. Från de mest skilda delar af landet berättas, att hundraden och tusenden, som haft det kristna namnet, men lefvat ett lif af slöhet och sömnaktighet, vaknat upp, bekänt sina synder och fyllts med ett nit såsom aldrig förr att vinna själar för Kristus. På hedningarna har detta gjort ett djupt intryck, så att många, som förut icke alls velat lyssna till sanningen, nu på allvar fråga efter frälsningens väg.

På olika platser äro gudstjänststunderna till trängsel besökta, och eftermöten hållas öfverallt. Såsom viktiga härdar för väckelsen omtalas K. F. U. M. i Kathala och i Lahore samt den bekanta Pandita Ramabais hem för unga änkor i Mukti.

*

Senapskornet växer. År 1855 döptes på stationen Hermansburg i Sydafrika de första fyra kaffrerna. Missionens ledare, den trosvarme bönekämpen Ludvig Harms, skref med anledning häraf: »Hvilken salig fröjd är det icke för mig att kunna omtala, att vårt arbete icke varit förgäfves i Herren!» Hvad skulle väl Ludvig Harms hafva sagt, om han kunnat se, hvad vi nu se, nämligen att af denna förstlingsfrukt, af dessa fyra, nu blifvit en skara af icke mindre än 61,585 kristna, de tusenden icke beräknade, hvilka redan i tron hafva afsomnat?

*

Ett ärofullt vittnesbörd gifves den kristna missionen i Sydafrika i en blå bok, som utgifvits af en af den engelska regeringen tillsatt kommission för studiet af inföddas angelägenheter. I denna bok konstateras det först öppet och klart, att enbart civilisation utöfvar ett demoraliserande inflytande på de infödda raserna. Vidare medgifves, att lagar blott till en viss grad kunna förhindra denna demoralisation. Hvad som hittills blifvit gjordt för de infödda rasernas omskapelse, har till väsentlig del skett genom de kristna missionernas bemödanden. Om också många af de omvändas uppförande lämnar mycket öfrigt att önska, och en kristen inföding visserligen icke är fri från alla sin naturs brister, så uppvisa dock de delar af befolkningen, som öfvergått till kristendomen, en högre moralisk ståndpunkt. Det är uppenbart, att de infödda äro dugliga såväl att förstå den kristna lärans sanning som att tillägna sig kristendomens sedliga grundsatser. Den kristna missionens fruktbärande verksamhet för hedningarnes omvändelse förtjänar således allt erkännande.

*

Engelska kyrkans missionssällskap utsände under år 1905 till sina missionsfält i Indien, Kina, Japan, Persien, Palestina, västra och södra Afrika icke mindre än 200 missionsarbetare, af hvilka 72, däribland 24 präster och 6 läkare, gingo ut för första gången.

Sex af de nyutgångna arbetarne, nämligen tre teologer, en läkare, en landtbrukare och en praktisk arbetare, skola upptaga ett nytt missionsfält bland de negerstammar, som bo ofvanför Kartum *i det egyptiska Sudan.* De hafva med sig förråd för 12 månader och ämna tillbringa första tiden ombord på båtar eller i tält vid Nilens stränder. Såsom utgångspunkt för verksamheten hafva de tänkt sig regeringens station Mongalla på gränsen mellan det egyptiska Sudan och Uganda.

Uppmaning att upptaga mission i södra Sudan har utgått från representanten för det brittiska väldet i Egypten, lord Cromer. Förut hafva regeringens män på det bestämdaste afstyrkt alla försök till missionerande i dessa trakter på grund af de ständiga oroligheterna. Att emellertid officiella myndigheter, som naturligtvis bättre än andra känna sitt lands behof och medlen för dess fyllande, anse sig böra inbjuda missionärer till verksamhet inom landet i fråga, är ägnadt att i grund vederlägga allt ovederhäftigt tal, som höres från missionsfientliga kretsar, om att den kristna missionen skulle verka hämmande på de europeiska folkens kolonisations- och kulturarbete inom hedniska länder.

Det var engelska kyrkans missionssällskap, som på uppmaning af Stanley för 30 år sedan också började den af Gud sedermera så rikt välsignade missionen i Uganda. Må vi nu med våra förböner följa den lilla skara, som gått att bli banbrytare inom det otillgängliga Sudan, att också där mörkret må skingras och Fridsfursten varda känd och ärad!

Tankekorn.

Ju mer du lär känna Jesus, dess mer skall den fruktan, som nu ofta oroar och plågar dig, aflägsnas. Förtro dig åt honom, så får du frid! Lycka skall du vinna däruppå.

*

O, att vi tänkte högt om Jesus! Vi kunna icke tänka för högt om honom. Om vi toge honom för att vara den, som han verkligen är, om vi betraktade honom såsom sannfärdig Gud, skulle vi lita på honom och säga farväl åt onda aningar och klagovisor. Om vi tänkte högre om Jesus, skulle vårt lif vara vida mer storslaget, än det nu är. *Spurgeon.*

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 MARS 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

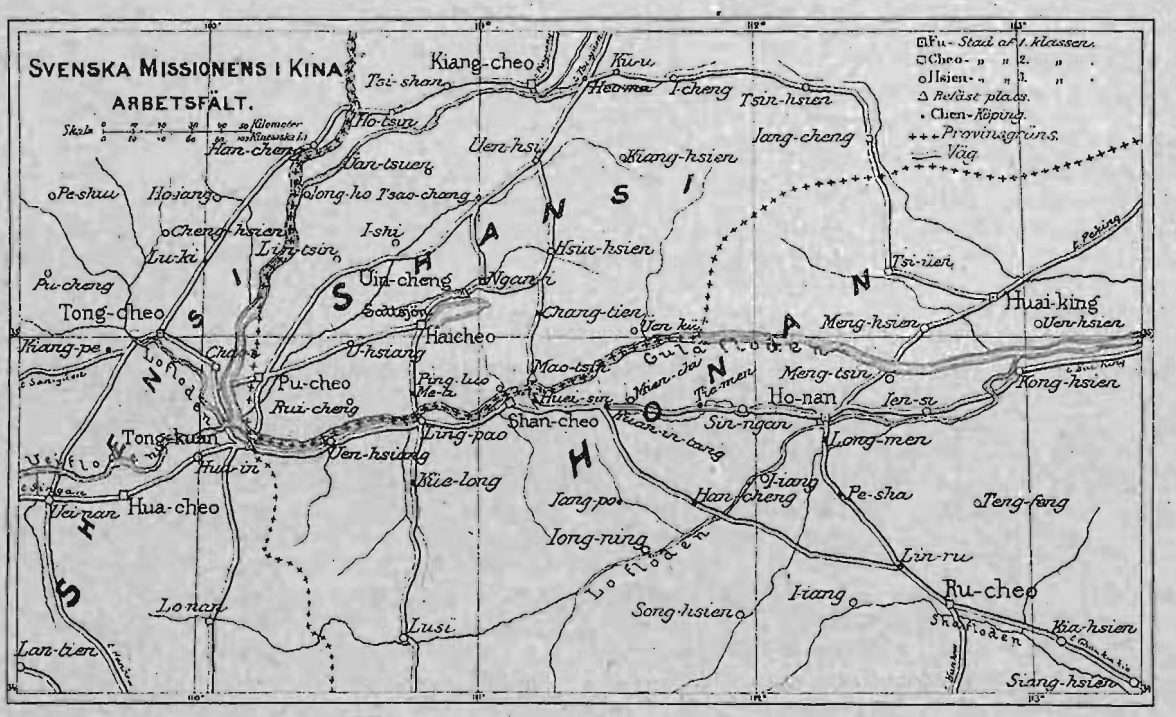

Innehåll:

Blicken på Jesus. — Kort öfverblick öfver arbetet 1905. — Ställningen i Kina. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Kinas första stora järnvägslinie. — För hans skull. — Från skilda håll. — Från hemarbetet. — Julklädorna.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Blicken på Jesus.

Ebr. 12: 2.

Hvad ser du, min själ, när du blickar upp på Jesus?

Jag ser honom lida, blöda, mattas af. Jag ser min dom gå öfver honom. Det är för mig slut med all berömmelse, med all dygd, med all förmåga, allt vetande, all ära. Det är slut med att både något vara och något gälla. Jag är dömd, fördömd. När han, den rättfärdige, dör, då är stafven bruten öfver allt, som härstammar från Adam, då är den bruten öfver mig. Det är döden, jag ser, *döden*.

Hvad ser du vidare, min själ?

Jag ser, att lagen, som fordrade mitt fördömande, har fått tillfyllest. Dess anspråk på mig äro nu uppfyllda. Skulden är gäldad. O, du tillbedjansvärda korsgestalt! Han ser på mig och säger till mig. Ingen fördömelse mer! Skulden är försonad, förlåten, öfverskyld. *Det är fullkomnadt* för hela världen.

Och vidare?

Hans förbarmande upptänder i mitt kalla hjärta ett ljus, ett trons ljus. Jag *kan tro*, jag *får tro*, att *min* skuld är förlåten, att *min* synd är försonad, att jag är fri?

Är du verkligen fri?

Ja, fri! Fri icke allenast från skulden, fri icke allenast från lagens alla plågande fordringar, utan fri äfven från all satans makt, fri från hela mörkrets och dess väldes makt, därför att han, som naglades vid korset, har öfvervunnit dessa makter. Synden har förlorat sin makt, den kan icke mer härska öfver mig.

Men känner du icke af erfarenhet syndens, djäfvulens och världens makt öfver dig? Hur kan du då påstå, att du är fri därifrån? Medan jag blickar upp på Jesus, genomströmmas jag af en lifvets ande, som jag förut icke visste af. Det har blifvit ett nytt lif. De på korset naglade, blödande armarne hafva förvandlats till den uppståndnes armar, till allmaktens armar. Den korsfästes bleknade läppar hafva nu en evig härlighet af lif. De tala till mig, och hans allsmäktiga kärlek, hans lif genomströmmar mig. Jag har nog. Jag kan nu låta mitt lif. Jag är död, död från »syndens måste». Jag är försatt på en plats, där jag är trygg gent emot fiendens frestande konstgrepp, löst från det fängslande i denna världens härlighet. O, huru lockar mig icke *hans* härlighet långt, långt bort från allt, som denna värld har att bjuda på!

Ack, du min Återlösare, du med namnet »Underbar», huru lätt, huru enkelt, huru härligt är det icke att öfvervinna i din kraft!

Men skall det då kunna förblifva så? Ännu är ju icke aftonen inne.

Jag blickar upp till honom. Han böjer sig ned till mig och säger: »Ingen skall rycka dem ur min hand.» Jag har hans ord, och det är mig nog. Alla tvifvel, alla hjärtats sorger fly. Det vore synd att tvifla på hans fullkomliga omsorg både i fråga om min inre och min yttre människa. Lofvadt vare hans namn!

Och hvad gör du nu?

Jag fortfar att göra, hvad som är min uppgift: att blicka upp till honom. Då blir det mig klart, huru jag har att underkasta mig Guds helighet och rättfärdighet, och sedan kan jag underkasta mig hans heliga vilja. Hans vilja är min helgelse; hans vilja är mitt fullkomnande, hans vilja verkar i mig ett verk till hans namns ära, till frälsning för mina medmänniskor, till räddning för de förlorade, till ljus för de många, som försmäkta i mörkret.

O, saliga skådande på Jesus! Min själ, du skulle kunna förtälja, hvad detta inneburit för dig! Min broder, min syster, vill icke du lära dig att med mig »se på Jesus»?

H. C.

Kort öfverblick öfver arbetet 1905.*

Det år, som nu slutat, har kanske varit det märkligaste i missionens historia, om vi tänka på de *tillfällen*, som gifvits, de *resultat*, som vunnits, och de *utsikter*, vi hafva framför oss.

1. Hvad tillfällena beträffar, har det under det gångna året gifvits oförutsedda tillfällen till evangelii utbredande. Lugn har på det hela taget rådt i landet, och ehuru rykten om oroligheter inom vissa distrikt varit i omlopp och resningar hotat, har *missionsverksamheten*, åtminstone Kina Inlandmissionens, med några smärre undantag ostörd fått fortgå. De kinesiska myndigheterna, såsom en klass betraktad, hafva icke visat sig öppet fientliga, och befolkningen har i allmänhet ställt sig vänlig gent emot kristendomen. Jämte det att den förut pågående verksamheten systematiskt utvecklats, hafva vidsträckta evangelisationsresor gjorts, däribland inom det nya området i nordvästra *Kansuh*. Ett frågande sinne har inom många distrikt efterträdt den slöa likgiltighet och det ihärdiga motstånd, som kännetecknat de föregående åren. Män och kvinnor af alla samhällsklasser hafva välvilligt lyssnat till evangelii budskap. Mindre fördomar och mer mottaglighet hafva visat sig bland s. k. litterati. På kristlig litteratur har det varit stor efterfrågan, och ändamålet med missionärernas vistelse i landet synes hafva varit riktigare uppfattad än förr.

2. Hvad resultaten beträffar, hafva vi haft stor orsak till tacksamhet, antingen vi tänka på missionsarbetet bland hedningarne eller den andliga utvecklingen bland de omvända. Tusentals hjärtan hafva mottagit frälsningens budskap, och trots det att dopkandidaterna på det noggrannaste pröfvats, har antalet af dem, som upptagits i församlingarna, varit i stadig tillväxt. Från de mer aflägset liggande stationerna hafva statistiska uppgifter ännu icke ingått, hvarför en jämförelse med de föregående åren icke är möjlig. Så mycket är emellertid tydligt, att antalet af de dop, som hittills kommit till vår kännedom, med nära 10 procent öfverstiger antalet under motsvarande period 1904. Det är en stor uppmuntran, att i hvarje provins, där K. I. M. arbetar, med undantag af i *Shantung*, där

* Af James Stark, sekreterare i K. I. M:s missionsutskott i Shanghai.

en mycket obetydlig verksamhet förekommer, dop hafva ägt rum. Att 2,374 män och kvinnor, hvilkas hela lif och karaktär genom Guds kraft blifvit omskapade, offentligt bekänt Kristus, är något, som i sanning varit värdt att lefva och arbeta, bedja och offra för.

Det kristliga lifvet inom församlingen har visserligen icke stått på en så hög ståndpunkt, som önskligt hade varit, och åtskilliga af dess medlemmar hafva genom en ovärdig vandel dragit smälek öfver Kristi sak. Men när man tager i betänkande, att många af de omvända allt ifrån barndomen hafva varit omgifna af sådant, som är demoraliserande och förnedrande, skall det icke förekomma så underligt, att det dröjer, innan lägre sedliga begrepp gifva vika för höga kristliga ideal. Som många af de kristna äro olärda, har deras kunskap i Guds ord till största delen om icke helt och hållet vunnits genom hörande, och naturligtvis måste en så förvärfvad kunskap vara mycket bristfällig. Afstängda, som icke få af dem äro, från de yttre nådemedlen, hafva de, utsatta som de ock varit för starka och svåra frestelser, gifvit vika utan att alltid verkligt fatta syndens vederstygglighet. Missionsarbetarnes tro har blifvit satt på prof icke blott genom dessa allvarligare syndafall, som fordrat utöfvandet af kyrkotukt, utan deras förhoppningar hafva svikits äfven genom tecken till afmattning i det andliga lifvet bland sådana, hos hvilka det förut sett särskildt lofvande ut, liksom de känt sig nedslagna genom smärre oenigheter bland de kristna.

Å andra sidan har det inom församlingen i dess helhet visat sig en tydlig tillväxt i det andliga, som tagit sig uttryck i en större offervillighet och i en djupare ansvarskänsla i fråga om evangelii utbredande bland hedningarne liksom ock i ett förökadt begär att komma djupare in i Guds ord. Behofvet af särskilda bibelundervisningskurser för omvända sökare, af hvilka många lefva i byar och städer, där de hafva endast få tillfällen till undervisning, gör sig alltmera gällande. För att möta detta behof hafva äfven på många platser tillfälliga bibelkurser hållits, väl besökta af män och kvinnor, af hvilka flere fått göra icke obetydliga personliga uppoffringar och färdas långa vägar för att få den förmånen att deltaga i undervisningen. Genom denna hafva de omvända kineserna sedan på ett klarare sätt kunnat vittna om Herren, och hafva de till sin kristliga karaktär vunnit mer stadga. Mycken flit har ock visats i studiet af den heliga skrift, liksom ett stort nit ådagalagts, när det gällt att vinna själar. Hvilken kraft och hvilket värde, som ligger i trons bön, har mer än förut insetts, och många hafva under förföljelser och pröfningar visat stort tålamod och stor nåd. Genom konferenser, hållna på en mängd stationer i olika distrikt och provinser, afsedda för fördjupandet af det andliga lifvet, hafva tusental af Guds folk blifvit vederkvickta och stärkta. Ja, många hafva återvändt till sina hem med den önskan att få lefva ett helt annat lif än förut.

3. Hvad angår utsikterna för framtiden, så finnas både stora möjligheter och allvarsamma faror. Förändringar äga rum i Kina, som icke kunna annat än beröra missionsarbetet vare sig till gagn eller skada. Det ökade utländska inflytandet är ägnadt att hos de infödda framkalla en önskan att omfatta kristendomen icke för dess egen skull, utan för den materiella vinnings skull, som det antages medföra. Den faran finnes, att den kristna församlingen skall betraktas såsom ett sällskap, som har till mål de förtrycktas beskydd, snarare än som en organisation, som har till mål människors moraliska och andliga höjande. Missionen har egentligen aldrig varit utsatt för större svårigheter än för närvarande, och dess arbetare hafva aldrig såsom nu varit i behof af Guds Andes hjälp och af deras förbön, som i hemländerna dela ansvaret att göra evangelium kändt bland hedningarne.

Det kejserliga edikt, som nyligen utfärdats, hvarigenom en kinesisk beskickning fått i uppdrag att göra en resa i främmande länder samt att afskaffa det uråldriga examenssystemet för att ersätta det med ett nytt, grundadt på en studiekurs, som omfattar äfven en del västerländsk lärdom, skall utan tvifvel hafva vidtgående följder. Den föreslagna förändringen blir naturligtvis ytterst misshaglig för den aspirant till ett högre ämbete, som användt större delen af sitt lif för att dugliggöra sig för en examen enligt det gamla systemet, därunder alldeles utarmande sin familj.

Förändringen skall naturligtvis med tiden frambringa en här af mer upplysta ämbetsmän. Det är emellertid fråga om huruvida dessa komma att få mer anseende för rättrådighet än deras föregångare. Erfarenheten har nämligen visat, att förståndet kan blifva upplyst, utan att därför moralen förbättras. Problematiskt är ock, hvilken den politiska och ekonomiska vinsten skall blifva af alla föreslagna planer för bemötande af de nya förhållandena. Men visst är, att de etiska och andliga resultaten i hög grad komma att bero på i hvad mån den kristna församlingen kommer att omfatta de tillfällen, som nu erbjudas att utöfva inflytande på och dana folkets karaktär. Ju större våra tillfällen äro, dess större blir vårt ansvar, och ett arbete af sådan storhet och vikt och så rikt på möjligheter som detta bör förvisso kunna göra anspråk på de största ansträngningar å vår sida samt göra oss villiga att för detsamma offra oss själfva.

Ställningen i Kina.

I Marsnumret af China's Millions läses:

De meddelanden, som sista tiden lämnats i den dagliga pressen om ställningen i Kina, hafva, naturligt nog, väckt icke så liten oro i deras sinnen, som hafva kära anhöriga i det inre af detta aflägsna land. Medan det obestridligen är icke så litet oroligt därute och till en viss grad kan vara fara å färde — såsom framgår af de mord, som i oktober föröfvades på de amerikanska missionärerna i Lien-chau, och af de oroligheter, som nyligen ägt rum i Shanghai och Chang-pu nära Amoy, förefinnas ändock goda skäl för att tro, det ställningen icke är så oroande, som en del tidningar låtit påskina.

För det första må påpekas, att de telegram, som komma från Shanghai, icke alltid äro fullt tillförlitliga. En hvar, som minns telegrammen från år 1900, vet, att just från detta håll ingingo telegram om upplopp, som verkligen skulle ha ägt rum, men som sedan visade sig vara gripna ur luften. Ihågkommas bör äfven, att den flitiga brefväxling, som underhålles med omkring åtta hundra arbetare, spridda öfver hela det inre af Kina, sätter missionens ledare i stånd att säkrare bedöma ställningen i landet, än flertalet tidningskorrespondenter kunna. Här-

till kommer, att den brittiska konsuln i Peking liksom konsulerna i olika hamnstäder i Kina hafva i sin makt att återkalla missionärerna från deras stationer, så snart de erhålla underrättelser, som, enligt deras åsikt, äro så allvarsamma, att de böra föranleda till ett sådant steg. På samma gång vilja vi icke förringa betydelsen af de tecken till oroligheter, som visa sig. Utan tvifvel föreligger orsak till allvarlig bön, om än icke, efter hvad vi förstå, verklig fara f. n. är för handen.

Medan det är omöjligt att på dessa blad gifva en fullständig öfverblick öfver ställningen, och medan vi erkänna, att möjligheter till misstag kunna föreligga trots den mest omsorgsfulla undersökning, eller att det mest oväntade kan inträffa, vilja vi här något yttra oss om den fråga, som f. n. sysselsätter så mångas sinnen.

Det måste naturligtvis erkännas af alla, att det sätt, hvarpå Kina i det förflutna behandlats af utländska makter, har varit egnadt att utså hatets frön i kinesernas hjärtan och sinnen. Vi behöfva endast tänka på opiehandeln; på besittningstagandet af flera af Kinas bästa hamnar af olika makter liksom öfvermodiga anglosaxares anspråk att diktera lagar för Östern, allt under det man ställt sig okunnig om orientaliska fördomar och orientalisk finkänslighet. Allt sådant har, naturligt nog, uppväckt harm hos mången patriotisk kines. Det vore underligt, om så icke vore. Medan missionärerna hela tiden protesterat emot dessa förfaringssätt, få de icke dess mindre tillsammans med sina landsmän lida af den ovilja, som genom de senare uppväckts. Nu, sedan Kina sett sin granne Japan frigöra sig från slavernas förtryck, har det erhållit hopp att själf kunna åstadkomma något liknande. Medan främlingsfientliga känslor ingå i den kinesiska rörelsen, är själfva hjärtat i rörelsen dock denna: »Kina för kinesen.» Och i den mån utländingen står kinesen i vägen för uppnåendet af detta ideal, nästan tvingas han att draga i härnad mot allt utländskt.

Hvilken ställningen än må vara, får missionären dock icke vara den, som för det allra minsta öfverger sin post. Missionens banbrytare började sitt arbete under ständiga faror af det mest allvarliga slag. Några af de äldsta missionssällskapen föddes, när Europa skakades af våldsamma strider. Och tänka vi på grundaren af Kina Inlandmissionen, Hudson Taylor, så veta vi, att han afseglade till Kina under en tid, då detta land var sönderslitet af ett uppror, det allvarligaste, som under århundraden ägt rum inom detta land.

Det är nödvändigt, att vi åter och åter påminna oss, att Herren icke lofvat att befria sina tjänare från nöd och svårigheter, under det de utföra hans verk, utan att han tvärtom tydligt förutsagt, att förföljelse t. o. m. krig skulle komma. Getsemane ångest och Golgata mörka, hemlighetsfulla lidande voro blandade i den lidandeskalk, som Jesus tömde för hela världens återlösning, och den största nåd, Herren kan bevisa någon af sina tjänare, är att med honom få dela denna kalk. Medan vi vilja vara ytterst vaksamma för att undvika alla onödiga faror och allt onödigt lidande, är det nödvändigt, att vi både för oss själfva här hemma och för Herrens älskade tjänare ute på fältet, som i striden stå i främsta ledet, söka vinna en djupare insikt i de lärdomar, Getsemane har att gifva, att vi mer lära uppskatta *hans* offer, som uthärdade allt för att frälsa denna förlorade värld. Men medan vi söka erhålla den själfuppoffringens ande, som sätter oss, hans tjänare, i stånd att vara trogna äfven då vi stå ansikte mot ansikte med faror och, om så är nödvändigt, med döden, äro de nuvarande ryktena för oss en maning till allvarligare bön, att det må behaga Gud afvända en sådan nöd, och att han må gifva gudomlig visdom åt alla dem, som äro ansvariga för missionens ledning, liksom ock åt dem, åt hvilka ledningen af folkens inbördes förhållande är anförtrodd.

Sedan ofvanstående var uppsatt till tryckning, hafva vi fått veta, att Engelska kyrkomissionssällskapet till svar på ett telegram afsändt till Kina, med förfrågan om anledning till oro funnes på grund af sakernas ställning, från sin sekreterare i Fuchow fått till svar: »Ingen anledning till oro», och från sekreteraren i Shanghai: »Allt lugnt.»

Brefafdelningen

Honan-Fu i december 1905.

Efter sommarens hvila och vederkvickelse anlände jag i slutet af september till Honan-Fu efter tre dagars resa på kärra från Chenchow.

Första söndagen i oktober hade vi höstmöte, då 5 personer genom dopet upptogos i församlingen. Gud gifve, att vi finge några verkligt stadfästa troende här, innan järnvägen öppnas, då så många onda inflytanden göra sig gällande för ett okunnigt och svagt folk!

Efter mötet flyttade jag in i den gård, dit kvinnoverksamheten helt och hållet är förlagd, och bodde där ensam i fjorton dagar, då systrarna Jansson och Burén anlände från Yungning.

Den i Yungning förut förlagda flickskolan har också flyttats hit till en gård, som hänger samman med vår egen. Vi hafva där sexton flickor af de mest olika åldrar, från 8—19 år. Denna unga skara är en förhoppningsfull planta, som växer, frodas och lofvar något för framtiden — kristligt inflytande, gudsfruktan och renlighet i hem, som tid efter annan torde komma att uppstå, hem, i hvilka späda barnaröster tidigt komma att uttala Jesusnamnet i bön och sång.

Folkets ställning i allmänhet är lugn och vänlig. Fram emot eftermiddagen är rätta stunden att nå kvinnorna, ty då sitta de gärna på trappan utanför husen. Man kan då tala med dem och gifva dem en inbjudning att komma på mötena. Att bjuda oss in på sina gårdar våga de ej ännu; det kostar för mycket tadel af grannarne. För någon tid sedan samlades på ett par minuter en stor nyfiken folkhop vid vår åsyn; nu däremot är det helt stilla, när vi visa oss på de närmaste gatorna, under det att man längre bort i staden ännu ej hunnit vänja sig vid åsynen af utländska kvinnor.

Onsdagar och söndagar hålla vi möten för kvinnor och glädja oss åt några få regelbundet besökande. Ännu får man med stort tålamod pränta i dem de första grunderna om Gud och frälsningen i Kristus. Denna undervisning är ej lätt, ty den måste göras både enkel och

klar för att kunna fattas af de fåkunniga, och det är ofta blott efter mycken bön och väntan inför Gud, som man vinner stillhet och uppmärksamhet hos åhörarna. Huru ofta känner man sig ej vanmäktig inför detta djup af okunnighet och likgiltighet! Men så kommer Gud och uppmuntrar genom något sitt löfte, och man fattar mod på nytt, när en och annan synes ha verkligt behof och själf frågar efter sanningen. Enligt tingens ordning måste det ju ock först vara sådd, innan det blir skörd.

Icke minst ligger det mig om hjärtat att nå den klass, som är svårast att komma åt, nämligen ämbetsmannaklassens kvinnor. Då Gud vill, att alla skola blifva frälsta och komma till kunskap om sanningen, måste äfven dessa vara inneslutna häri. De äro emellertid så kringskansade dessa kvinnor, att de äro mycket svårare att nå än de fattiga. De äga en tråkig tillvaro, dessa fina damer, som ständigt äro inneslutna inom husets fyra väggar. Hittills har jag fått aflägga *ett* besök hos magistratens

Församlingsmedlemmar och sökare vid höstmötet 1905 i Honan Fu.

damer här i Honanfu, och min ständiga bön är, att dörren må öppnas för mer verksamhet ibland dem. Borgmästarens första hustru, som ligger allvarligt sjuk i något kroniskt lidande, sände en dag bärstol efter mig. Att en utländsk kvinnas första besök i ett urgammalt yamen betraktades som en tilldragelse i dess annaler, förstod jag däraf, att flere hundra tjänstemän och tjänare voro uppställda kring borggården, inväntande min ovärdiga ankomst. Efter att på nära håll ha passerat tvänne i träburar döende förbrytare kände jag mig mer än vanligt upprörd och gick med sviktande knän genom åskådarnes led in i den inre gården, där Tai-tai hade sitt tillhåll, och där en härold förkunnade min ankomst. Inkommen var jag glad öfver det tillfälle som bjöds att få förkunna frälsningens väg för en hel skara af äldre och yngre kvinnor. Somliga voro unga, vackra och friska med drag, vittnande om intelligens, under det hos andra syntes spår af lidande och missräkning. Ack, hvad mänskligheten är olycklig, då den ej känner Gud, den eviga frälsningsklippan, då den ej känner Hugsvalaren, den Helige Ande, som kan trösta bedröfvade, aftorka tårar och gifva glädjens olja i stället för bedröfvadt sinne!

Eder i Herren
Mary Ramsten.

* * *

Honanfu, 8 jan. 1906.

Älskade missionsvänner!

Ett år i Herrens tjänst har nu åter gått till ända. Ljus och mörker ha växlat. Genom alla svårigheter har dock arbetet gått framåt, ty Herren har varit trofast. Han förändras ej. Densamme i går och i dag, desslikes i all evighet.

Våra händer ha varit fulla af arbete, särskildt hvad beträffar Honanfu station. Jag kan ju ej tala för någon annan plats, men nog har jag orsak att tro, att det är så äfven på de andra stationerna. Missionärerna på fältet stå, enligt min mening, i en mycket svår ställning. Å ena sidan skola de uppehålla intresset i hemlandet genom bref, artiklar i tidningarna o. s. v., å andra sidan ha de att se till sitt arbete på fältet. Fältet synes mig i förhållande till arbetarne alldeles för stort. Vi arbeta nu i östra delen af Honan, under det att hela det västra distriktet ligger öde, d. v. s. utan någon enda missionär. Jag har visserligen tänkt att fram på våren göra en resa igenom detsamma, men ack, »hvad förslår det för så många»! Jag är i det fallet en tviflande Filippus. Våra krafter räcka ej långt till, när det gäller att meddela lifvets ord åt dessa millioner. Carl Blom har nu mestadels fått vara hemma och sköta gosskolan samt församlingsvården, under det att jag rest i distriktet. Jag har en liten häst, som därvid flitigt användes. Nog skulle vi behöfva förstärkning af våra glesa led, spridda öfver detta väldiga arbetsfält. Men huru skulle det gå med våra finanser, om vi finge flera unga män och kvinnor till oss på fältet? Jo, samme Mästare, som skickar sina tjänare, förmår nog också till deras underhåll sända de medel, som behöfvas. Ingen af oss vågar tvifla därpå. Men likväl stå vi för närvarande tvekande inför Matt. 9: 38, när vi se, hvad för ögonen är. Medel ha nämligen så sparsamt influtit, att vi knappast fått, hvad som åtgår till vårt underhåll, för att ej nämna, hvad som åtgår till resor, reparationer af hus med flera löpande utgifter. *Endast en stark tro på Gud* kan se framtiden an med hopp. Huru skall allt detta arbete kunna utföras? Huru skola vi kunna nå de mörka trakterna inom det distrikt, som vi fått oss tilldeladt? Huru skall arbetet bli utfördt i alla dess grenar? Jag säger än en gång: »Endast tro på Gud kan besvara dessa frågor.»

Men om vi nu tro, att Gud förmår ej blott att utse och utsända arbetare, utan ock att förse dem med medel, tro vi också då, att han förmår göra detta *genom oss*, eller är vår tro blott teoretisk? Den praktiska tron består i ett uppoffrande af oss själfva, ett insättande af de pund, som Herren gifvit oss i hans tjänst. Ha vi i detta afseende gjort hvad vi kunnat? Vi hoppas och önska, att missionen skall gå framåt; vi prenumerera på en missionstidning från hvarje missionsfält, så att vi må kunna följa med missionens gång; vi gå alltid med på missionsmötena och åhöra med intresse missionärens intressanta skildringar af sitt arbete. Detta kalla vi missionsintresse! Under allt detta vilja vi ej släppa till hvarken oss själfva eller något af hvad vi hafva till Herrens verk på missionsfältet. Vi missionärer genomgå för närvarande en pröfningens tid på vårt fält. Till följd af bristande medel våga vi ej utföra det arbete, som blifvit oss tilldeladt. De evangelisationsresor, som vi ursprungligen hade tänkt att

göra, måste inställas. Under min resa i höstas fann jag ett mycket behöfvande fält, sydväst om Honanfu, där vi behöfva öppna en opieasyl jämte predikolokal. Aldrig förr hade någon utländsk missionär varit i de trakterna, och dock fann jag öfverallt skaror, som med intresse åhörde mitt budskap.

Ett annat distrikt, som ligger mellan Yungning och Honanfu i Loflodens dal, står också i behof af en predikolokal och en evangelist.

Inför dessa behof stå vi nu med en tom kassa. Herren har bjudit oss att stanna. Kanske vill han lära oss en läxa? Ha vi gått åstad i otro? Ej underligt då, att vi strandat, att vår kassa är tom! »Allt guldet och allt silfret är mitt», säger Herren, och likväl är vår kassa tom. Vår otro är orsaken till allt. Herre, lär oss att tro på dig!

O, att hvarje missionsvän med oss ville lägga fram dessa behof inför »skördens Herre»! Hvad jag här har skrifvit, berör blott en tredjedel af S. M. K:s missionsfält. Jag vet, att behofven äro lika skriande inom de andra distrikten. Käre missionsvän, gif, äfven om uppoffringen synes liten i dina egna ögon, ty Herren ser ej på den *stora* gåfvan, som du en och annan gång kan åstadkomma, utan han ser på *troheten*. Måhända du någon gång gjort en utmärkt affär och då lyckats få något öfver till missionen? Ack, låt ditt missionsintresse visa sig i ett systematiskt, ihärdigt uppoffrande i missionens tjänst! Själf skall du blifva välsignad, och millioner i Kina skola dela välsignelsen med dig.

Om vi ej kunna utföra, hvad vi kalla »storverk» för Gud, så låtom oss vara trogna i det lilla, och våra små ansträngningar, våra »änkoskärfvar», våra böner skola helt visst ha sin verkan på Guds stora maskineri.

Till alla de kära vänner, som sändt mig julklappar detta år, och hvilkas adress eller namn jag ej erhållit, beder jag att genom Sinims land få framföra mitt hjärtliga tack.

I Herren

E. Ossian Beinhoff.

* * *

Nienchi 28 dec. 1905.

Kära missionsvänner!

Min evangelist heter Uang. För 10 år sedan var han en förfallen opierökare, som ej dugde till någonting. Hans far, en förmögen herreman, gaf honom en god uppfostran, men han blef opierökare och förslösade på opium efter faderns död allt, hvad han ägde. Några män ifrån hans by hade varit i Yuncheng, där de träffat bröderna Linder, Folke m. fl. Vid återkomsten berättade de om evangelii lära, samt hurusom många i Jesu namn blifvit afvanda från opielasten. Uang hörde deras berättelser och beslöt att söka frälsningen.

I grannförsamlingen i Yungning bodde en troende man, som hette Chang. Denne mottog också opierökare för att afvänja dem, och till honom begaf sig Uang, emedan det ej var så långt dit som till Yuncheng. Hos Chang fick han läsa Guds ord samt lära sig bedja, och efter $1\frac{1}{2}$ månad var han fri från opiet. Emellertid dröjde det ett par månader, innan han återvann krafter och hälsa.

Efter förföljelserna kom jag till Nienchi och träffade honom där. Vi hafva sedan varit de bästa vänner. Uang vill med redligt hjärta tillhöra Gud. Herren har varit mäktig att frälsa honom från synd och vidskepelse samt bevara honom tills i dag. Uang har äfven varit ett medel att föra andra till Herren.

O, att Herren ville uppväcka lif på flere platser i vårt distrikt här i Honan! Den första plats, där det tändes en liten eld, var i Sinan, så spred den sig till Yongning. Sedan har elden spridt sig till Nienchi och Honan-Fu. Detta är ett område af omkring 10 sv. mil i längd och 5 mil i bredd. För 10 år sedan funnos här inga troende, nu finnas väl omkring 100 kristna i församlingarna. Under de gångna åren har det ändock varit få arbetare samt år 1900 en stor förföljelse.

Om några dagar börja vi ett nytt år. Vi vilja hafva tro till vår Fader, att han skall föra oss igenom svårigheterna under det kommande året.

Ett hjärtligt tack till alla vänner för eder hågkomst af oss här ute på fältet!

I Herren tillgifne

G. A. Stålhammar.

Axplock från fältet.

De kristna i Yungning hade öfver julen glädjen att få hafva broder Ossian Beinhoff hos sig. Det lilla kapellet ställdes af honom på det festligaste i ordning, så att det såg riktigt jullikt ut. Bland annat hade han prydt den ljuskrona af bambu, som hängde i taket, med rödt papper samt anordnat en transparang med orden: »Ära vare Gud i höjden!» Vidare hade dukats ett julbord med nötter, persimoner, oljekakor m. m. Som broder B. icke hade något väckarur med sig, uppdrogs åt en pålitlig kines att väcka i daggryningen eller när tuppen gol. Emellertid blef det icke den nämnde kinesen, som väckte, utan evangelistens hustru. Utanför missionär B:s fönster hördes hennes röst: »Tuppen har galit», och snart var hela huset i rörelse. Den, som kommit in i kapellet, när ljuskronan med sina 14 ljus strålade i full glans och likaså transparangen, samt hört den sköna julsången, kunde ha trott, att han firade jul i en liten aflägsen landsortskyrka i gamla Sverige. En verklig julstämning syntes i allas anleten. Som en stor förmån kände ock vår broder det att inför den stilla lyssnande skaran få frambära det gamla och ändock evigt nya budskapet om rättfärdighetens sol, som uppgått med salighet under sina vingar.

Bland de närvarande var äfven mandarinens sekreterare. Denne hade dagen förut sjuk infunnit sig hos missionär B. och bedt att få bli botad från en sjukdom. Broder B. och några af de troende hade då bedt för honom. Nu var han frisk och hade kommit för att tacka.

En stund efter sedan predikan slutats, hördes tuppen gala. Och nu var det den rätta tuppen. Förut var det en ungtupp, som hade narrat evangelistens hustru. Men tack vare honom fingo Yungningborna en julotta, som varade i runda fyra timmar, innan det började dagas. Och däröfver syntes de mycket belåtna.

Kinas första stora järnvägslinie.

Den första verkligt långa järnvägslinien i Midtens rike är den nu snart fullbordade linien mellan Peking och Hankow, hvilken upptager en sträcka af något mer än 125 sv. mil. Tåg befara redan denna bana, ehuru den ännu ej är öppnad för allmän trafik.

Den med sina 102 spann och 10,827 fot långa bron öfver Gula floden är ännu icke fullt färdig. Under flodtiden lär vattnet stiga 13 fot högre än vanligt, ehuru floden på den plats, där bron är belägen, är $^1/_3$ sv. mil bred. Kommer härtill, att de fyrtio bropelarne alls icke genom flodslammet hafva fått fäste i själfva klippan, så framgår tydligt, att brons soliditet är ganska tvifvelaktig.

Tåg skola gå mellan Peking och Hankow på 36 timmar. Nattåg — något för Kina alldeles nytt — skola införas. En eller två gånger i veckan skola också sof- och restaurationsvagn medfölja. Telegraf och telefon äro anbragta utefter hela linien. Själfva banan är byggd med den yttersta omsorgsfullhet. Tidtabellerna äro affattade på det franska språket, och metersystemet är infördt ifråga om vikter. Den mexikanska dollarn ligger till grund för biljettprisen. Dessa komma att hållas ytterst låga. Sålunda kommer 1 kl. biljett att betinga endast 40 öre pr mil, 2 kl. c:a 20 öre och 3 kl. betydligt mindre. För att resa på denna linie behöfver man således ej ha en särdeles väl späckad plånbok.

Denna järnvägslinie blir utan tvifvel af den största betydelse för landet. På »järnhästen» kommer nämligen en hel här af nya segerrika idéer och uppfattningar att rida in i Kina.

För hans skull.

En kinesisk apotekare i staden Ganping i provinsen Kueichou blef gripen af sanningen första gången han hörde evangelium predikas. Strax stängde han sitt apotek om söndagarne och deltog då i de kristnas gudstjänst. Men äfven under veckodagarne uppsökte han morgon och afton de troende för att tillsammans med dem få tillbedja Herren. Han tyckte nämligen, att det blef för långt att vänta till nästa söndag. Efter några veckor satte missionärerna honom på prof: »Tror du verkligen på Jesus såsom din Frälsare», sade de till honom, »måste du taga ned bilden af barmhärtighetens gudinna från din vägg och bränna den.» Mannen visste, att ett sådant steg genast skulle framkalla den bittraste förföljelse men svarade icke dess mindre helt lugnt: »Jag har sökt en frälsare under fyrtio års tid, och nu, då jag funnit honom, skulle jag då ej vara villig att lida för hans skull?» Han gick hem, tog ned bilden och brände den. En häftig förföljelse utbröt emot honom, men han härdade ut, ty Guds frid gjorde hans hjärta fast. Det dröjde ej länge, förrän han fick föra hela sin familj till Herren.

Från skilda håll.

Holländska regeringen och missionen. Ett ganska märkligt vittnesbörd om den kristna missionen i holländska Ostindien har nyligen i en offentlig skrifvelse afgifvits af den holländska regeringen. Sålunda heter det: »Bland invånarne i Nias, dyakerna på Borneo och andra infödda stammar har kristendomen haft till följd, att slafveriet upphört, att människooffer och kannibalism afskaffats liksom en mängd barbariska seder, att osedlighet, trolldom, dryckenskap och spel nära nog utrotats och allt detta på platser, där den holländska regeringen icke förmått något. I Nias, på Sumatra och Borneo hafva till och med höfdingarne antagit kristendomen, och nu sprider den sig mer och mer genom alla samhällsklasser. Hvilken förändring detta åstadkommit inom samhället, behöfver icke närmare förklaras.»

Bland battafolket på Sumatra har regeringen varit i stånd att nästan alldeles kalla tillbaka sina soldater från de distrikt, där kristendomen riktigt funnit ingång.

Algiers. En kvinnlig missionär, miss Cox, tillhörande den nordafrikanska missionen, omtalar, att fem unge män nyligen infunnit sig på missionsstationen för att säga, att de voro beslutna att följa Kristus. De tillhöra dessa, om hvilka det ofta påstås, att de äro omöjliga att omvända — muhammedanerna. Som helt unga hade de besökt missionens skola men sedermera, då de kommit ut i lifvet, sjunkit djupt i synd. Nu hade de återvändt, villiga att följa och bekänna Kristus. Och de gjorde så offentligt midt under sina kamraters begabberi. Bland många af befolkningen förefinnes ett frågande efter sanningen. Men fiendskapen är ock hos de andra stor. En afton hade vägen till missionsstationen blifvit beströdd med törnen, och som många af de besökande gå barfota, var resultatet en mängd sargade, blödande fötter.

Skörd insamlad inom blott ett missionssällskap. För ett århundrade sedan upptog engelska kyrkans missionssällskap (f. n. det största i världen) arbete i Indien. Efter dessa hundra år finnas inom dess församlingar 164,300 kristna. Och dock äro dessa blott ett fåtal, jämförda med Indiens 300 millioner invånare, af hvilka de allra flesta lefva i hednisk vidskepelse och djupt mörker.

Från hemarbetet.

Missionär *Erik Folke* kommer, vill Gud, att göra en missionsresa till Småland och Skåne under senare hälften af mars och början af april. Följen honom med edra förböner!

För öfrigt, mina bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt såsom ock hos eder. (2 Tess. 3: 1).

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj. Upplysningsvis må meddelas, att *matvaror*, undantagandes kaffe och konfekt, för tyngdens skull ej böra sändas. Lakan, handdukar, filtar, ylleunderkläder o. dyl. äro särskildt välkomna.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under februari månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
151.	Missionsfören. i Ingatorp gm P. C. S.	25: —	
152.	Flickornas syf. i Skärfsta	10: 34	
153.	M. L:s sparbössa, Kullsta	2: 65	
154.	Onämnd gm M. E. B., Ödeshög	4: —	
155.	T. och M. gm d:o	30: —	
156.	Matt. 28: 19	50: —	
157.	Myrhults och L:a Lindåsens mfg gm H. I.	25: —	
158.	S. A. J., Lulcå	50: —	
159.	E. V., Helsingborg	15: —	
161.	O. B., Jönköping	50: —	
162.	Linderås södra mfg i Kapla gm A. J.	25: —	
163.	Käfsjö mfg gm S. E. P.	25: —	
164.	Vaksala söndagsskola gm E. Ö.	18: 25	
165.	Ch. A.	6: 87	
166.	S. S. Stockh.	15: —	
167.	H. F:s sparbössa till hjälp till M. N:s underhåll	15: 20	
168.	Från Kinamissionens vänner i Flisby gm G. L.	40: —	
169.	Mörlunda mfg 40 kr. och gm enskild insaml. af S. A. A. gm A. P. R. 60 kr.	100: —	
171.	K. G. M.	20: —	
172.	Enligt testamente efter M. N. gm A. M.	200: —	
173.	Galtås mfg gm A. J., L:a Galtås	20: —	
174.	Ur Marias sparbössa gm S. L., Ystad	10: —	
175.	C. H., gm. I. L.	10: —	
176.	Lindes missionskrets gm J. E.	54: 43	
177.	Barnmissionsfören. i Rudebeckska skolan, Gbg, gm V. B.	300: —	
178.	Insamling vid gudstjänst i Ceciliakyrkan gm J. A. S., Jönköping	10: —	
179.	Onämnd i Bankeberg gm A. F., Bankeberg	50: —	
180.	K. J., gm G. H., Böneryd	5: —	
181.	P. T., Gamleby	25: —	
182.	Ur en sparbössa i Barkeryd gm A. B.	6: —	
183.	Vid barndop i Lättorp gm A. B.	5: —	
184.	E. P., Lindesberg, gm C. E. J.	200: —	
185.	K. F. U. M:s Missionskrets, Gbg, gm A. R. till J. Böllings underhåll	100: —	
186.	A. C., Normlösa	20: —	
187.	Kinakort gm L. H., Norrköping	2: —	
189.	Barnens sparbössemedel i N. v. folkskola, Norrk. gm J. K.	16: —	
190.	»En liten pärla i Konungens krona»	1: —	
191.	»Herren förser»	34: 37	
192.	Kollekt i luth. missionshuset, Korsnäs gm J. G.	22: 25	
193.	Testamente efter frk. S. H. gm E. S.	30: —	
194.	Af Kymbo mfg gm A. P., Slättäng gm E. S.	40: 50	
195.	Af J. I. och I. L. gm E. S.	20: —	
196.	» L. C—n, Rud » »	10: —	
197.	» Kl. S—v, Rogberga » »	36: —	
198.	» Onämnd, Huskvarna » »	50: —	
199.	M. L. L., Rom	50: —	
200.	Gm P. A. B. Fr. syfören. i Ekenäs: Auktionsmedel 120: 20; ur sparbössan 12: 32; för kaffe vid auktionen 7: 30; ur en sparbössa 0: 83; för mangeln 3: 24	143: 89	
201.	G. J. 5 kr., S. P. S. 1: 25, A. 4 kr. gm M. K.	10: 25	
202.	M. W:s sparbössa gm M. T.	37: 36	
203.	E. T. gm H. R., Malmö	5: —	
204.	G. W., Binninge, Gropen	15: 16	
205.	Askeby mfg gm C. F. L.	20: —	
	Transport kr.	2,086: 52	
	Transport kr.	2,086: 52	
206.	Vånga och Möne mfg gm T. B., Bodala, Elmestad	54: —	
207.	H. H., Normlösa, gm C. O. K.	10: —	
208.	»Tackoffer» m. m.	57: —	
209.	Kollektmedel gm E. E., Falun	105: —	
210.	Kollekter och gåfvor gm O. A. O., Östervåla	7: 25	
211.	Fru E:s tackoffersbössa gm M. T., Maricstad	32: 08	
212.	Värna syfören. gm A. K., Grebo	79: —	
213.	A. B., Stockholm	25: —	
215.	H. Ö., Stockholm	500: —	
216.	T. L. E., Månsta, Elfdalen	5: —	
217.	P. O. O. gm d:o	2: 50	
218.	Vernamo jungfrufören. gm C. U.	100: —	
219.	Sparbösse- och gåfvomedel gm C. U.	30: 93	
220.	K. J. gm C. U.	10: —	
221.	G. R.	10: —	
222.	Från en föreläsning i Falun gm J. J.	40: —	
223.	Kollektmedel gm A. D., Mockfjärd	12: —	
224.	d:o gm J. G., Gagnef	36: 30	
225.	d:o gm W. H., Säter	38: 40	
226.	Från Hedemora gm S. H.	10: —	
227.	E. D., Hedemora	10: —	
228.	Hj. S., Hedemora	10: —	
229.	Kollekt i Folkärna kyrka 20: 42; d:o i Bäckeby skolhus 18: 39; från en föreläsning 33: 25 gm Hj. T.	72: 06	
230.	Kollekt i Norbergs kyrka gm J. Th. B.	20: 26	
231.	» i Kärrgrufvan gm J. E.	14: 50	
232.	» i Sala gm F. P.	23: 90	
233.	O. L., Karlshamn	20: —	
234.	Sparbössemedel fr. Nora gm H. D.	55: —	
235.	A. B., Stockholm	10: —	
236.	Sparbössemedel	5: —	
237.	H. K., Sköfde	55: —	
238.	P. G. B., Erikshill, Borås	100: —	
239.	Sparbössemedel fr. Strengsered gm E. S.	31: —	
240.	Af Kn B—k gm E. S.	5: —	
241.	Sparbössemedel fr. söndagsskolan i Sanna gm E. S.	12: —	
242.	Af Kinesernas vänner i Jönk. till I. A—s underhåll gm d:o	200: —	
243.	Kollekt fr. Fårbo den 25 februari gm M. K.	5: 50	3,900: 20

Till särskilda ändamål:

150.	I. L., till infödd evangelist	50: —	
160.	Till A. Hahnes inf. medhjälpare, H. J., Eskilstuna	4: —	
170.	Till arbetet på Bloms station fr. M. G. Furutorp, Hvetlanda	20: —	
188.	Skolan i Puchow-fu af Daggryningen i K. M. A.	500: —	
214.	Frk. B—ns skolbarn till barnen i Kina gm L. H.	7: 15	581: 15

Summa kr. för febr. 4,481: 35
Under jan. månad: kronor 7,789: 69
Under jan. och febr. månader kronor: 12,271: 04

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Frukta icke, ty jag är med dig! Sök icke hjälp hos andra, ty jag är din Gud! Jag stärker dig och hjälper dig och stödjer dig med min rättfärdighets högra hand.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 1 APRIL 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

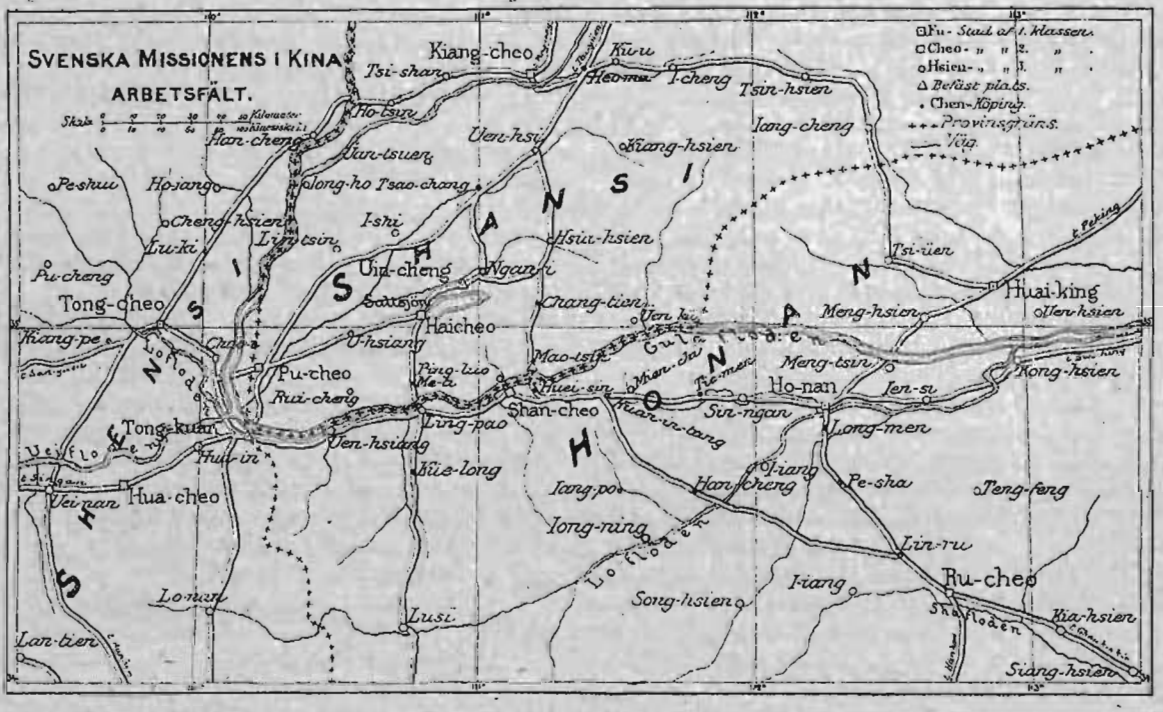

Innehåll:

Delaktiga af Kristi lidanden. — Huru många kristna finnas i Kina. — Världsmissionen under år 1905. — Från Hemarbetet. — Brefafdelningen. — Medarbetare. — Strödda underrättelser. — Koreas kvinnor hungra efter Guds ord. — Rotad och grundad i tron. — Tankekorn. — Sinims Land, anmälan. — Traktater gratis.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Delaktiga af Kristi lidanden.

Af *A. T. Pierson.*

Nu fröjdar jag mig i mina lidanden för eder och uppfyller i mitt kött, hvad som fattas i Kristi lidanden för hans kropp, som är församlingen. Kol. 1: 24.

Lik en, som tager en storartad byggnad i betraktande, har jag många gånger stannat inför dessa ord. I dem ligger utan tvifvel ett djup, som ingen människa hittills lyckats utforska. Vi vilja emellertid försöka taga reda på åtminstone några af de sanningar, som denna stora text innehåller, under bön att Guds Helige Ande genom dem må tala till oss och inskärpa dem i våra hjärtan.

Fem viktiga synpunkter möta oss i vår text. För det första säges det, att det förefinnes *en brist*, som bör uppfyllas af de troende; för det andra att denna brist kan fyllas endast genom *lidande;* för det tredje, att denna brist orsakas af något, som fattas i *Kristi* lidande; för det fjärde, att den skall fyllas *för hans kropps skull,* hans församlings. Och för det femte säges det, att uppfyllandet af denna brist skall betraktas icke som något, hvarifrån vi hafva att rygga tillbaka, eller hvaröfver vi hafva att beklaga oss, utan såsom en outsäglig *förmån.*

Hufvudtanken i vår text är emellertid, att den troende, från en sida sedt, likställes med Kristus i fråga om lidande. Har du någonsin frågat dig själf, hvad Kristi lidanden inneburo? Ack, det var något oändligt mer, än att han var fattig, att han icke hade något, hvaremot han kunde luta sitt hufvud, att han var underkastad mänsklig svaghet, att han såsom vi kunde vara trött, hungrig och törstig. Allt detta var jämförelsevis småsaker.

Jesu Kristi lidanden äro något, som vi icke för mycket kunna tänka på eller söka intränga i. Tänk dig att börja med, hvilket lidande det måste hafva varit för honom att ständigt möta mänsklig sorg och synd! Tänk dig Guds Son, den fullkomliga människan, Jesus Kristus! Hur känslig måste han icke hafva varit, han, som aldrig hade blifvit besmittad, aldrig hade hårdnat till därigenom, att han låtit ens en syndig tanke vinna insteg hos sig! Med hvilken motvilja måste han icke hafva betraktat synden, och med hvilket oändligt deltagande måste han icke hafva känt sorgen! Ja, vi kunna icke fatta, hvad Jesus Kristus, så känslig som han var, hade att uthärda genom beröringen med mänsklighetens synd och sorg. Och dock var detta blott en ringa del af hans lidanden.

Tänk på den strid, han beständigt hade att utstå med ondskans makter! De trefaldiga frestelserna i öknen äro endast exempel på hvad han under hela sitt lif hade att genomgå. Se honom, när han drager sig tillbaka, då mängden vill göra honom till konung, hur han tillbringar en hel natt under bön till Gud! Se hans själs ångest i Getsemane, öfverträffad endast af hvad han fick utstå på korset! Hvad allt måste icke Kristus haft att uthärda under sin oaflåtliga kamp mot ondskans makter! Ehuru i honom icke fanns någon synd, funnos dock hos honom tillåtna begär. Till dessa vädjar satan och söker locka honom att tillfredsställa dem medelst otillåtna medel. Åtminstone tänker jag mig, att vi så hafva att förstå både Adams och Kristi frestelse.

Se åter, huru *föraktad* Herren Jesus var, under det han utgaf sitt lif för människorna, huru han förkastades af själfva den värld, han var kommen att frälsa, huru han stöttes bort af dem, för hvilkas skull han hade blifvit kött, och till hvilka han stigit ned med sitt första stora, konungsliga budskap! Hvilket lidande ligger icke blott i detta, att han, den ende felfrie, som trampat vår jord, räknades såsom dess störste missgärningsman, att han korsfästes mellan röfvare, att han blef framställd som ett skådespel på korset, att han blef tagen i utbyte mot en, som varit en upprorsmakare, en tjuf, en mördare! Och dock, den bittraste droppen i Kristi kalk var, att hans egna vänner icke uppskattade honom; att icke en enda af hans lärjungar, efter att tre och ett halft år hafva umgåtts med honom, verkligen förstod honom. Tänk, huru de i den afgörande stunden öfvergåfvo honom och flydde, och huru deras Messiashopp blef jordadt i hans graf! Har du vidare tänkt på, hvilket gränslöst lidande det för Jesus Kristus måste hafva varit att vara så *ensam?* Såsom Guds Son var han visserligen aldrig ensam, ty Fadern var med honom. Men såsom den fullkomliga människan hade han behof af mänskligt deltagande. Han fick dock sakna detta. Till och med i Getsemane nödgades han åter och åter säga till de tre af lärjungarne, som stodo honom närmast: »Förmådden I icke vaka med mig en enda timme?»

Lägga vi till allt detta, att Herren Jesus på ett ställföreträdande sätt bar bördan af vår synd på korset, att han för vår skull genomgick detta hemlighetsfulla, att Fadern vände bort sitt ansikte ifrån honom — något, som utan tvifvel orsakade hans hjärta större smärta än något annat, då böra vi något fatta af de Kristi lidanden, som han för oss, för dig och mig utstod.

Vi komma nu till *lärjungarnes stora förmånsrätt.*

Jag tvekar icke att säga, att hvarje Guds barn i en viss bemärkelse får ingå i gemenskap med Jesus i fråga om ett ställföreträdande lidande för mänsklighetens synd. Det *försonande* i Jesu verk kan ingen dela, ty om detta sade han själf: »Det är fullkomnadt.» Men när det gäller *tillägnandet* af detta försoningsverk, då kallas Guds barn att med sin Frälsare lida för andra. Jag tror, att när Paulus skref de ofvan anförda orden, hade han blicken icke endast på att han själf i sitt kött måste ingå i Jesu lidanden, sådana vi nyss sökt måla dem, och att han måste blifva delaktig af dem »för Kristi kropps skull, som är församlingen», utan äfven att denna nådesförmån var ämnad för hvarje Guds barn.

I Ef. 6: 12 säger han nämligen, att »vi hafva icke strid mot blod och kött utan mot herradömen, mot väldigheter, mot världshärskarne i detta mörker,

mot ondskans andemakter i himlarymderna.» Hvad betyder väl detta om icke, att, när vi i viss mån blifvit befriade från det herravälde, som af kött och blod utöfvas, samt så att säga lyfta öfver de gröfre försökelserna i lifvet, i det vi införsatts på ett högre andligt stadium, vi där skola finna, att ondskans makter riktigt hopa sig emot oss. Hvad du bör hafva klart för dig, kära själ, som har till ditt mål att lefva för Gud, är, att du icke på jorden kommer *ut från* frestelsens område utan i stället allt djupare *därin*. Men, lofvad vare Gud, du kommer på samma gång in på ett område af *seger*. Du skall få erfara, hvad det vill säga att i Jesus Kristus trampa satan under dina fötter. Det är min djupa öfvertygelse, att skola vi inom missionen öfver hela världen få upplefva en sådan tid, som församlingen f. n. beder om, och som vi veta, att vår Mästare själf längtar efter, måste *martyrandan*, det sinne, som är villigt att lida med Kristus, tändas såväl hos missionärerna ute på fältet som hos missionens understödjare här hemma. Missionens verk kan icke bedrifvas med blott helt obetydliga uppoffringar. Församlingen har dock aldrig till fullo fattat, hvad detta verk kräfver. Icke ens flertalet missionärer hafva förstått det. Ett arbete, som utföres helt lätt och utan vidare uppoffringar, kan icke högt värderas af Gud. Men det arbete, som utföres under själfuppoffring, i strid med djäfvulen, i fullt medveten och frivillig beröring med människors synd och lidande, under uthärdande af öfvergifvenhet och ensamhet för Herrens skull, under själfförsakelse för en världs vinnande för Kristus, under ett villigt påtagande af korset icke för att man själf skall vinna en krona, utan för att tusenden och millioner, som intet veta om Gud, må vinna en krona — ett sådant arbete innebär ett mäktigt uppsving i missionen, ett frikostigt gifvande, ett bedjande i Anden, ett stort hjältemod och en lön, som går utöfver allt, hvad vi kunna tänka.

Ja, tjänande och lidande äro så oskiljaktigt förenade, att det aldrig kan blifva tal om någon större framgång utan lidande. Och om du skulle få lida utan att se någon skörd, får du genom ditt lidande bana väg för någon annan, som efter dig får skörda. Liksom vi få de allra dyrbaraste frukter genom föreningen mellan den af trädgårdsmästarens knif sårade grenen och den sårade stammen, skola vi i arbetet för Guds rike skörda den dyrbaraste frukten genom föreningen mellan en troendes sårade hjärta och Kristi och mänsklighetens sårade hjärta. Om du vill se gestalten af honom, som är »lik en Gudason», skall du aldrig se den så strålande som i den lidandets ugn, där ditt eget lif är hotadt. Om du vill veta, hvad det är att hafva gemenskap med Jesus, när det gäller att »regera med honom», måste du vara beredd på att vara »delaktig med honom» också i hans *lidanden*.

Mina älskade, Gud har lagt på mitt hjärta att säga, att vi på nytt måste helga oss. Guds församling förstår så godt som intet af hvad ett helhjärtadt, fullt uppgifvande för hans räkning betyder. Hvad göra väl vi? Ack, så godt som intet! Hvad gifva väl vi? Så godt som intet! Församlingen har oändligt stora möjligheter midt i denna värld, ty Kristus går före, och Guds Ande är i henne boende. Och om du och jag i den allsmäktige Gudens närvaro och i hans kraft besluta att i vårt eget kött uppfylla det, som fattas i Kristi lidanden, för hans kropps skull, som är församlingen, och om vi med outsäglig glädje vilja stå i striden, ja, om så gäller, äfven låta våra lif, på det att Kristi evangelium må nå en döende värld, då skola vi snart få skåda långt större ting än hittills både här hemma och därute. Det är martyranden, vi behöfva, villigheten att vara delaktiga i Jesu Kristi lidande, villigheten att uthärda allt för de utvaldas skull, att också de må erhålla den frälsning, som är i Kristus Jesus till evig härlighet. Ja, låtom oss träda fram inför Herren med det fasta beslutet att låta Kristus i oss hafva fullt och oinskränkt herravälde! Amen.

Huru många kristna finnas i Kina?

En i sanning vansklig fråga att besvara!

Endast han, som känner människohjärtat och för hvilken allt är uppenbart, vet, huru många, som hafva sina namn i lifvets bok.

Efter mänskliga beräkningar, grundade på den senast företagna folkräkningen och på tillgängliga statistiska uppgifter, te sig siffrorna på följande sätt:

Antal protestantiska kommunikanter den 1 jan. 1904.

Fuhkien	30	tusen	kristna	på	23	mill.	människor	eller	1	på	767
Kwangtung	29¼	»	»	»	31¾	»	»	»	1	»	1,085
Shantung	14¼	»	»	»	38	»	»	»	1	»	2,667
Chekiang	12½	»	»	»	11½	»	»	»	1	»	933
Mandschuriet	10	»	»	»	8½	»	»	»	1	»	850
Hupeh	10	»	»	»	35	»	»	»	1	»	3,500
Chili	8½	»	»	»	21	»	»	»	1	»	2,471
Kiangsu	4¾	»	»	»	14	»	»	»	1	»	2,947
Sich'uan	3½	»	»	»	68¾	»	»	»	1	»	19,643
Kiangsi	1¾	»	»	»	26½	»	»	»	1	»	15,143
Shansi	1½	»	»	»	12	»	»	»	1	»	8,000
Anhui	1½	»	»	»	23⅔	»	»	»	1	»	15,778
Honan	1	»	»	»	35⅓	»	»	»	1	»	35,333
Shensi	1	»	»	»	8½	»	»	»	1	»	8,500
Kwangsi	¾	»	»	»	5	»	»	»	1	»	6,667
Hunan	⅔	»	»	»	22	»	»	»	1	»	33,000
Kweichow, Kansuh, Yunnan	¼	»	»	»	30¾	»	»	»	1	»	123,000
	131	tusen	kristna	på	415¼	mill.	människor	eller	1	på	3,177

Ett närmare studium af ofvanstående tabell uppenbarar några mycket lärorika fakta.

I de sju kustprovinserna finnas 109,000 kommunikanter, under det att i de tolf inre provinserna det endast finnes 22,000. I blott tre provinser (Fuhkien, Chekiang och Mandschuriet) finnes det mer än en kommunikant på hvarje 1,000-tal personer. Utom i de sju kustprovinserna finnes det ingen provins, hvarest de kristnas antal är större än 1 på 3,000. I endast fyra af de inre provinserna är antalet större än 1 på 15,000, nämligen i Hupeh, Kwangsi, Anhui och Sich'uan. I de återstående fem inre provinserna är antalet mindre än 1 på

33,000, och i två af dem (Kansuh och Yunnan) är det mindre än 1 på 100,000.

Inför så förfärande fakta som dessa, huru lätt och naturligt är det icke att intagas af förtviflan, och med den tviflande lärjungen utropa: »hvad förslår detta bland så många?»

Låtom oss emellertid vända vår uppmärksamhet åt ett annat håll och se, hvad Guds Ande redan har verkat!

År	1842	funnos	6	protestantiska	kommunikanter	i	Kina
»	1853	»	350	»	»	»	»
»	1865	»	2,000	»	»	»	»
»	1876	»	13,035	»	»	»	»
»	1886	»	28,000	»	»	»	»
»	1889	»	37,287	»	»	»	»
»	1893	»	55,093	»	»	»	»
»	1900	»	112,808	»	»	»	»
»	1904	»	131,404	»	»	»	»

Häraf framgår, att mellan 1865 och 1875 medeltalet af den årliga tillökningen var omkring 1,000. Under nästa tiotal omkring 1,500. Mellan 1886 och 1889 utgjorde tillväxten omkring 3,000 per år. Från 1889 till 1893 var medeltalet 4,500 per år och från 1893 till 1900 omkring 8,000 per år.

Efter boxarupproret inträdde helt naturligt ett tillfälligt stillestånd i tillväxten, hvilket varade nära två år. Oafsedt detta var tillökningen från den 1 januari 1900 och till samma dato 1904 nära på 19,000.

Det torde beaktas, att sedan 1886 har antalet kristna fördubblats omkring en gång hvart sjunde år. Det skulle icke vara förvånande, om till följd af boxarupproret denna hastighet icke hölle stånd mellan 1900 och 1907; likväl tyda tecknen på, att antalet kommunikanter den 1 januari 1907 i det närmaste stiger till 200,000.

Ett af dessa tecken är, att tillgängliga statistiska uppgifter för 1904, ehuru ofullkomliga, dock visa, att tillväxten för året var lika stor som under de föregående åren, i det antalet kommunikanter den 1 januari 1905 utgjordes af 150,000.

Tager man så i betraktande den vidtomfattande andliga rörelsen inom de kristna församlingarna, så behöfves icke något stort mått af tro för att kunna antaga, att de kristnas nit, välsignadt af Gud, skall kunna tillföra församlingen ytterligare 50,000 under åren 1905 och 1906.

Möjligheterna förökas, allt eftersom åren gå. Hvad kunna vi ej vänta att få se under de kommande tiotal år, vi måhända få tillfälle att deltaga i arbetet på att gifva det eviga evangeliet till den största af jordens nationer!

August Berg.

Världsmissionen under år 1905.

I.

Af Rev. *Henry Otis Dwight.*

En framstående missionens ledare har yttrat följande ord: »Låtom oss ej förgäta, att det är samma hand, som styr världshändelsernas gång, och som för Guds rike framåt! Allt står till Mästarens tjänst, och i våra dagar såväl som i gångna tider kunna de politiska tilldragelserna blott bereda väg för Guds rike».

Gamla Testamentets historia bevisar åter och åter sanningen af detta yttrande. Bakom de historiska händelser, som där omtalas, se vi den Allsmäktiges arm, som banar väg för Kristus. Samma mäktiga arm nedbröt, när Kristus kom, Västerns hedniska tankebyggnader, och den skall ock inom den närmaste framtiden nedslå allt, som i den fjärran Östern hindrar Guds rikes framgång.

Hälften af jordens hedniska befolkning utgöres af Östra Asiens tvänne större nationer, den kinesiska och den japanska. Mellan dessa nu så mycket omordade nationer och den koreanska rådde för ett tiotal år sedan ett mycket spändt förhållande, oaktadt de alla tre äro så nära besläktade såväl med afseende på språk som religion, seder och mycket annat. Sedan dess har ett stormigt årtionde förgått, och därunder har familjebandet, om man så får säga, mellan dessa tre länder allt fastare sammanknutits. Och betecknande är, att dessa länders närmande till hvarandra har sin grund icke i konfucianismen, icke heller i den moderna buddhismen, utan helt enkelt i händelser, som tvingat dessa fjärran Österns länder att se, att deras egen trygghet beror på ägandet af kristenhetens kunskap och visdom. Det är således ej af en slump, ej af en ren tillfällighet, som Österns väldiga folkslag förenat sig om att söka den visdom, som gjort kristenheten så stark. Nej, den hand, som styr världshändelsernas gång, är samma hand, som för Guds rike framåt.

Japan.

Ända sedan Japan blef tillgängligt för utländingar, hafva missionärerna visat sig vara sanna vänner till såväl rikets regering som dess folk. Därigenom att de lärt sig japanernas eget språk hafva de lyckats komma folket närmare och öfver dem utöfva ett större inflytande, än annars hade varit fallet. Sålunda hafva de inrättat skolor och högskolor, där japanerna fått inhämta kännedom om de västerländska språken och vetenskaperna. Vid åtskilliga tillfällen hafva de ock fått väcka nationalkänslan till lif. Och då Europas och Amerikas statsmän hånlogo åt Japans alla reformer och däri sågo endast några oviktiga efterhärmningar af Västerns statsskick, sökte missionärerna för hemländerna klargöra, att oanade, mäktiga förmågor funnos dolda inom den japanska nationen. Under det gångna året hafva de högre politiska kretsarna äfven lärt sig uppskatta japanerna.

Under krigsåret har missionsarbetet tett sig helt annorlunda än förut. De olika sällskapens missionärer hafva ansträngt sig till det yttersta för att taga vara på alla de gyllene tillfällen, som bjudits dem att sprida evangelii sanningar bland de af kriget så svårt hemsökta japanerna. Missionsarbetet har pågått vid lägerplatserna och på fältlasaretten. De dödades och sårades familjer hafva uppsökts och deras nöd lindrats. Äfven bland de högre officerarne och ämbetsmännen har den goda säden utsåtts.

Ja, det har i sanning varit en underbar såningens tid under det gångna året. Missionärer, manliga och kvinnliga, agenter för olika bibelsällskap, Kristliga Föreningen af Unge Män, pastorer, troende officerare och soldater, alla hafva de sträfvat för att göra Jesu Kristi lära känd bland soldaterna och bland de civila. Öfver hela Japan hafva helbiblar eller delar af bibeln sålts och såsom aldrig förr lästs af folket. Och hvad mer är, tusentals soldater, som under kriget kommit i beröring med kristna och varit föremål för kristlig kärlek och omvårdnad, hafva, då de återvändt till sina undangömda hem, på platser,

där förut endast förbannelser öfver Kristus och hans efterföljare ljödo, dit medfört Guds eget dyra ord och *sanna* intryck af kristendomen.

Alltså har kristendomen under krigsåret i Japan ej lidit något afbräck. Äfven kejsaren har högligen uppskattat, hvad som gjorts, och uttryckt sina sympatier för t. ex. Mr Haras hem för frigifna fångar, för det stora barnhemmet i Okoyama och för Kristliga Föreningen af Unge Män, hvilken utfört ett så godt arbete bland trupperna på fältet.

Ungefär 5,500 japaner hafva under året slutit sig till kristna församlingar. Samarbetet mellan de olika missionssällskapen har blifvit innerligare och är mer inflytelserikt än förut, och de infödda troende börja känna sina förpliktelser såsom japanska kristna. Antalet kristliga tidskrifter ökas alltjämt.

Och *kristendomen*, ej shintoismen eller buddhismen, kommer att draga fördel af att japanerna såsom ett folk börja inse betydelsen af den enskildes rätt och jämnlikhet. Detta är nu det förhärskande draget i den moderna japanska utvecklingen. På de sista 30 åren har ock antalet skolbarn vuxit från 23 % till 93 %.

När vi vidare tänka på alla de omständigheter, som samverka till kristendomens utbredande, kunna vi ej annat än lägga märke till det betydelsefulla inflytande, som Japan utöfvar på Kina och Korea. Detta är ej en ren tillfällighet, utan han, som leder händelsernas gång, bereder genom dem väg för sitt rike.

Korea.

Under år 1904 döptes hvarje vecka ungefär 50 fullvuxna i Korea. Antalet kristna uppgick vid årets slut till omkring 50,000.

Vi vilja här omnämna tvänne utmärkande drag inom den koreanska kyrkan. För det första vidtaga de kristna själfva steg och åtgärder för att evangelisera sina grannar, och för det andra tyckas de fast beslutna att tränga till djupet af bibelns sanningar. Koreanerna äro anlagda för trägna studier och forskning. Bibelns spridning ökas, och för det koreanska religiösa traktatsällskapet är det omöjligt att ständigt hafva sina egna skrifter på förlag. Traktatsällskapets priser äro visserligen låga, men det är ändock förvånansvärdt, att under förra året slutsåldes några af dess böcker, som utgått i upplagor på tiotusen exemplar. Äfven traktater, som tryckts i hundratusen exemplar, slutsåldes. Spridningen af kristlig litteratur skulle blifva ännu större, om endast Sällskapets kapital tilläte, att tryckningen af nya böcker kunde påbörjas, innan de förut utkomna slutsålts. Af de kristna i Korea hafva de flesta kommit till tro endast genom läsningen af ett evangelium eller en traktat, utan att hafva erhållit någon muntlig undervisning. De olika missionssällskapen på Korea börja alltmer samarbeta och hafva äfven vidtagit förberedelser för att helt sluta sig samman.

Förra året var Korea i en svår belägenhet. Landets själfständighet hotades, ty en af orsakerna till kriget mellan Japan och Ryssland var, att detta senare land gjorde anspråk på fullkomlig skyddsrätt öfver halfva Korea. Men en af de öfverraskningar, som förra året medförde, var beslutet om Koreas tillvaro såsom en nation, ehuru under japansk öfverhöghet. Japans skyddsvälde öfver landet kommer dock endast att hindra koreanska folkets förtryck af dess egna ämbetsmän. Allt detta samverkar till kristendomens spridande och kan ej betraktas som en ren tillfällighet. Nej, vi se den Mäktiges hand i allt. Om Kristi kyrka i hemländerna endast förstode, hvad utvecklingen i Korea verkligen innebär, skulle vi snart kunna få se ett kristet Korea, som skulle utöfva ett stort och mäktigt inflytande öfver såväl Japan som Kina.

Från Hemarbetet.

Den 14 mars firade S. M. K. sitt sedvanliga böne- och tacksägelsemöte.

I Stockholm var en liten skara missionsvänner med anledning häraf samlad på Hushållsskolan 19 V. Trädgårdsgatan.

Sedan ordf., *kommendör v. Feilitzen*, inledt med bön, talade missionär *E. Folke* öfver 1 Kor. 1: 25: »Ty det dåraktiga från Gud är visare än människorna, och det svaga från Gud är starkare än människorna». Åter och åter hade sanningen af just dessa ord visat sig ute på missionsfältet. Gud hade där genom oändligt ringa och svaga redskap utfört underbara ting, sitt eget namn till förhärligande.

Herr *J. Hedengren*, som både vid mötets början och slut gladde de närvarande med sång, ställde därefter till de församlade några uppmuntrande, hjärtliga ord.

Af missionssekreteraren *J. Holmgren* lämnades meddelanden från fältet, hvarefter bönemöte vidtog. Detta afslutades med att hvar och en af missionärerna under bön till Gud nämndes vid namn.

* * *

S. M. K. har nyligen förlorat en varm vän och en trogen förebedjare i en landtbrukare i södra Skåne, som Herren hämtat hem till de eviga fridsboningarna. På många sätt visade denne broder ett stort nit för missionen, bl. a. genom att på sin hemort söka sprida Sinims Land. Före sin död vidtalade han äfven kyrkoherden i sin församling att öfvertaga denna kärlekstjänst. Under sin långvariga mycket plågsamma sjukdom bad han ofta för missionen. Som ett litet bevis på hans nitälskan för Herrens sak kan äfven nämnas, att då hans syster för sista gången besökte honom på Trelleborgs lasarett, bad han henne att i stället för en krans på hans kista gifva motsvarande summa till missionen. Hvad han kunde, det gjorde han.

På resor.

»Min Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus!» Fil. 4: 19.

Den 20 oktober f. å. lämnade vi Haichow för att resa till församlingens stora höstmöte i Nan-uei på andra sidan den väldiga bergskedja, som skiljer det till Haichow hörande distriktet i två delar. Ofvanstående ord ur

»Dagens lösen» blefvo då särskildt dyrbara för mig, kanske mest med tanke på en längre predikoresa, som jag i sällskap med en evangelist vid namn Chang ämnade företaga efter detta möte. *Efter sin rikedom!* Ja, så stod det, och så står det äfven i dag. *Gud* skall efter *sin rikedom fylla* . . . . .

Ressällskapet, som bestod af broder H. Tjäder, några infödda bröder och undertecknad, ankom vid middagstiden följande dag till Nan-uei. Stor blef glädjen där öfver att vi kommo så många. Efter mötesdagarna började jag i sällskap med nämnde Chang, en mycket gudfruktig och präktig man, den resa, jag länge önskat få göra, och från hvilken vi hemkommo först till jul. Därunder besökte vi sex stora marknader och stannade på hvarje från tre till sju dagar. Flere infödda bröder voro oss alltid till mötes för att hjälpa till med predikan. Stundom voro vi ej mindre än åtta, så att vi samtidigt kunde arbeta på två ställen. Därjämte besökte vi ett tiotal byar, ägnande en dag åt hvar och en, och dessutom en mängd platser, där vi stannade blott en stund för att klistra upp stora traktater samt, om det kom folk, predika och sälja böcker.

Herren har gifvit oss många bevis på sin välsignande närvaro. Skall här nämna ett par. Kommissarien vid skatteuppbördsverket i Rui-cheng härad, som af sin företrädare, en förr omnämnd man vid namn Liu, vår och församlingens värd i Nan-uei, blifvit intresserad för evangelium, bjöd alla predikanterna på nattlogis under vår vistelse i staden, hvilket vi tacksamt mottogo. Lördagen och söndagen därförut var han med på stormötet efter att förr ha öfvervarit endast en gudstjänst. Han visade sig ytterst tillmötesgående på allt sätt och syntes ha verkligt behof efter frälsning. Nyligen har han erbjudit sig att bidraga till hyrande af hus i staden för församlingens räkning. Att erhålla ett dylikt hus har länge varit vårt önskemål, men vi ha ännu ej lyckats finna något lämpligt. På en annan plats var en silfversmed, som en gång hade sett oss på en matservering. Hvad som där ådrog sig hans uppmärksamhet var, att vi, innan vi började äta, reste oss och bådo Gud välsigna maten. Detta, som han aldrig förr sett, gjorde, att han, då vi ätit, närmade sig en af bröderna för att få reda på hvilka vi voro, hvad vi gjorde, innan vi började äta m. m. Han fick då för första gången höra evangelium och uppsökte oss sedan ej blott om dagarne utan äfven om kvällarne, där vi bodde. Han köpte flera böcker och tröttnade ej att höra och fråga angående den »nya läran». Vi äro förvissade om att han på en gång blef verkligt fattad af Gud.

Under hela resan ha vi rönt mycken välvilja från befolkningens sida. På en plats, där ingen utländing förut varit, fingo vi dock pröfva på litet ovilja. En af bröderna gick i förväg för att hyra ett rum af fruktan, att vi skulle bli utan, om de finge se mig. När vi sedan kommo fram, var det ordnadt så godt som möjligt i det usla rummet. Vi voro sju i sällskapet och skulle alla sofva på *en* kang, och den var ändå icke stor. Slutligen kom värdfolket, en gammal bonde med hustru och en fullvuxen son, underfund med att de hade en utländing i huset. Nu var det emellertid som det var, men de båda männen intogo genast en reserverad hållning emot oss alla, hvilket följande dag ytterligare förvärrades därigenom att jag, intet ondt anande, då vi skulle gå ut, redan inne på gården spände upp mitt paraply till skydd mot solen. Detta skulle »medföra död i huset», och det artade sig till att bli ganska obehagligt. Men på middagen bjöd jag sonen att spisa tillsammans med oss på marknaden, och då vi kommo tillbaka på kvällen, var allt godt igen. När vi sedan om några dagar lämnade huset, bjödos vi af dess invånare att vid nästa besök ändtligen bo hos dem igen. Men icke ens mot hög betalning lyckades vi få någon att följa med och bära åt oss till nästa plats. Och när jag frågade efter orsaken, svarade bröderna, att ingen vågade följa med af fruktan att möjligen aldrig komma tillbaka. Det talades öppet om att jag var en sådan, som tog ut ögonen och hjärtat på folk för att använda dem till medicin. Den tjänstgosse, jag hade med, trodde de, att jag köpt eller säkerligen tagit någonstädes för att efter uppgödning och nödig behandling i öfrigt vid behof använda till nämnda ändamål.

Af medförda böcker och traktater fingo vi sälja ej så litet och delade ut flera hundra ex. af en liten traktat, kallad »Korsets evangelium», af den vidt kända Mrs Penn Lewis. Denna traktat finnes, som kanske är bekant, öfversatt på en mängd olika språk och sprides gratis.

Vi ha under dessa två månader rest nära femtio svenska mil och däraf gått till fots omkring två tredjedelar.

På höstmötet i Puchow erbjödo sig sex af därvarande bröder att under en månads tid gå ut och predika. De voro redan ute samtidigt med oss. Två gingo norrut, två sydost, och två stannade i staden. De fyra förstnämnda gingo uteslutande till sådana platser, där evangelium ännu ej varit predikadt. Med glädje kommo de sedan åter och berättade, huru underligen Herren hade ledt och välsignat dem. Mellan ett och två hundra byar hade besökts. Ett bland de många exempel på att Herren bekände sig till deras arbete må anföras. Två af nämnda bröder voro några dagar tillsammans med oss på en marknad. En man satt där en half dag och hörde på. På kvällen kom han till vårt rum för att få höra mer. När han sedan gick, bad han, att om någon komme åt hans hemtrakt, denne skulle uppsöka honom. Efter ett par dagar lämnade de båda bröderna oss och beslöto sig för att uppsöka mannens by. Framkomna dit frågade de efter honom, men i stället för svar tillfrågades de, hvilka de voro, och hvad de ville. De sade, att de kommit för att predika evangelium om den ende sanne Guden. De tillråddes då att icke gå till den nämnde mannens hem, enär han vore så förskräcklig, att ingen i hela byn vågade ha med honom att göra. Han skulle helt säkert göra dem skada. Emellertid fingo bröderna reda på hans hem, blefvo hjärtligt välkomnade och bjödos att bo där, så länge de ämnade stanna i trakten. Första dagen predikade de i byn, och när byfolket såg den man, de mest af alla fruktade, hysa främlingarne i sitt hem, kommo de mangrant för att lyssna. Efter sex dagars predikan i kringliggande byar drogo bröderna vidare efter att först ha tillrådt sin värd att så snart som möjligt fara till en ej aflägsen by, där en opieasyl fanns, för att afvänja sig från opium. Efter en half månad kommo de själfva dit och funno till sin stora glädje, att mannen redan varit där i tio dagar.

Många sådana exempel kunde anföras, men brefvet är redan för långt, och detta må vara nog. *Efter sin rikedom.* Detta har besannats på oss. Mångfaldiga gånger ha vi hört det macedoniska ropet: »Kom till min by!

Kom till vår by! Vi vilja alla höra.» Det lifligaste intresset ha vi tyckt oss finna hos kvinnorna. Jag har mer än en gång med smärta hört dem fråga, hvarför ingen kommer att tala för dem. De äldre kunna ju gå ut på gatan och på något afstånd lyssna till predikan, så ej de unga. Ja, *när* skola de stackars kvinnorna i dessa hundratals byar bli i tillfälle att lära känna frälsningen? Det måste ske genom systrar, som ha tid och krafter härtill — men hvar äro de? Männen kunna ju gå än hit, än dit och sålunda bli i tillfälle att höra och lära. Men icke så kvinnorna. »Skörden är mycken, men arbetarne äro få!» Man ser det tydligare, när man kommer ut så här. Men, *efter sin rikedom!*

I dag har det ändtligen varit nederbörd. Folket har länge fruktat för missväxt nästa år, enär höstregnet alldeles uteblef och vintern ända tills nu ej heller medfört nederbörd. Men i dag, som sagdt, har det snöat häftigt hela dagen, så att det på aftonen var halffots djup snö. Pris ske Gud, »*han skall efter sin nåds rikedom fylla*»...

Med en kär hälsning och ett hjärtligt tack för bekomna julgåfvor, tecknar

tillgifne
Verner Wester.

Haichow den 9 januari 1906.

"Medarbetare"!

Under denna rubrik ha vi erhållit nedanstående redogörelse, skrifven af en evangelist i Chenchow, som gifver oss en god inblick i en kinesisk broders lif med Gud och är både uppfordrande och gripande.

Mrs *Jane Guinness* skrifver om mannen ifråga:

Niu liu üin är en enkel men nitisk predikant, som får hela sitt underhåll af en liten och fattig församling i Kina. Han vandrar till fots omkring i distriktet och predikar troget Kristus. Må hans bön, »att Gud måtte lägga sin hand på någon arbetare, villig att taga del i denna viktiga tjänst», tala till våra hjärtan; — »en man kan icke ensam göra hela församlingens arbete» — — —. »Jag har ock andra får, dem måste jag ock föra härtill». »Gån ock I uti vingården!»

* * *

Härmed följer nu evangelistens skrifvelse:

»I dag söndag morgon önskar jag att inför pastor, lärarinna, bröder, systrar, elever, alla samlade inför vår himmelske Faders ansikte, få förtälja om vår predikoförening.

En evangelii förkunnares arbete måste vara förenadt med lidande. Sedan konferensen i Taikang i 10:de månaden, då jag mera fullkomligt hörde predikan om korset, har jag varit mycket medveten om den Helige Andes tillrättavisning. Jag rannsakade noga Skriften. I 2 Tim. 4: 5 säger Paulus: 'Men du, var nykter i allt, *fördrag lidandet*, gör en evangelii förkunnares verk, uträtta ditt ämbete fullständigt.' Mitt hjärta blef djupt gripet, ty i sanning, mina underlåtenhetssynder — mina synder mot den Helige Ande — äro många, ty mitt hjärta var icke villigt att göra en evangelii förkunnares verk. Jag har icke fullkomligt uträttat mitt ämbete. Jag begrundade också 1 Petr. 2: 21. »Ty härtill ären I kallade, emedan äfven Kristus har lidit för oss och lämnat oss en förebild, att vi skulle efterfölja hans fotspår'», — vidare v. 24, där det säges, att han naglades vid korset. Alltmera kände jag min smärta.

Sedan predikoföreningen först bildades, har jag varit ifrig att predika, på det att människor måtte blifva frälsta, men under två år såg jag icke några synbara frukter.

Jag visste icke hvarför. Då började jag bedja, att Gud skulle undervisa mig om sin vilja, och jag förstod då, att i detta arbete äro fyra ting nödvändiga:

1:o. Bön om Andens undervisning och ledning.

2:o. Bön, att Gud måtte lägga sin hand på någon, som ville *arbeta med mig*, ty en man kan icke ensam göra arbete för hela församlingen.

3:o. Att villiga arbetare icke skulle undandraga sig lidande.

4:o. Att de flitigt måtte vattna utsädet.

Dagligen bad jag under tårar och efter ett år kom svaret, ty Herren utvalde fru »Keng» och »Chien» att arbeta för kvinnorna, under det jag sökte männen. Två medarbetare! Jag insåg kraften af samarbete, och småningom blefvo frukterna synliga.

I Man-chen-ki hafva sedan tionde månaden förra året fem gamla kvinnor verkligen beslutat sig för att förtrösta på Frälsaren.

Detta år har jag från den första dagen i vårmånaden till den 30:de dagen i 5:te månaden besökt 132 byar och predikat evangelium för omkring 9,000 personer. Från 3:dje dagen i sjette månaden till den 28:de dagen af elfte månaden har jag genomvandrat 291 byar och predikat för mer än 12,000 personer. Fru »Hsii» hjälpte oss äfven under 6:te månaden.

Allt som allt hafva 423 städer och byar blifvit besökta, och hafva omkring 22,000 personer hört evangelium. Pastor och fru, bedjen för mig, bedjen att genom Guds Andes inflytande de, som förut hjälpt i arbetet, måtte vara villiga att åter göra det!

Jag beder alla i församlingen om förbön. Bedjen, att vi må predika korset och den kärlek, som gjorde, att Jesus göt sitt blod och dog! Bedjen, att vårt nit måtte uppväckas!

Tänken med medlidande på min svaghet, en onyttig man, min kropp ständigt klen af bröstlidande!

Då de varma vårdagarna komma, hjälpen oss ånyo att gå ut och förtälja om *honom! Amen!*

* * *

Måste vi icke vid genomläsandet af dessa enkla rader fråga oss själfva: »Hvad göra vi i jämförelse med denne enkle man?»

Strödda underrättelser.

Självförsakelse hos kinesiska flickor. En af Kina Inlandmissionens kvinnliga missionärer i Yu-shan har berättat följande: För några veckor sedan kom en af våra skolflickor till mig och frågade, om de skulle få tillåtelse att en vecka afstå sina portioner skinka för att få hjälpa till med arbetet för Herrens sak. Några pengar hade de icke, och de ville så gärna på något sätt få lämna ett

litet bidrag. Jag frågade, huru många, som önskade göra detta, och fick till svar af flickan, att hela skolan hade uttryckt samma önskan, och att om saken beviljades, skulle de skicka sina pengar till bibelsällskapet.

Jag lofvade, att det skulle få bli, som flickorna ville, men tillade, att om någon ångrade sig, skulle de i slutet af veckan låta mig veta det — det skulle nämligen dröja några dagar, innan rätten ifråga skulle komma på bordet. På fredagskvällen kom en af tjänarne med hälsning, att alla flickorna stode fast vid sin önskan, och att nu äfven tjänarna begärde att få följa barnens exempel.

Hvad en psaltare fick uträtta i Birma. En resande i detta land lämnade i ett hus efter sig en psaltare på det birmanska språket. Hans värd tog vara på boken och började läsa den. Innan han slutat den, beslöt han att kasta bort sina afgudar. I tjugu års tid dyrkade han den lefvande Guden, sådan han blifvit honom uppenbarad i psalmerna, och såsom sin dagliga bön begagnade han den 51:a psalmen. Efter dessa tjugu år kom en missionär till trakten. Af honom erhöll mannen ett ex. af det Nya Testamentet. Berättelsen om frälsningen genom Jesus Kristus väckte stor glädje i birmanens hjärta, och han utbrast: »I öfver tjugu år har jag vandrat i stjärnornas ljus; nu ser jag solen.»

Koreas kvinnor hungra efter Guds ord.

En verklig sanningstörst förspörjes bland Koreas kvinnor. I april förra året begåfvo sig 400 kvinnor till Syen Chun för att undervisas i Guds ord. Tre — fyra dagar hade de att vandra till fots, de flesta af dem med ett litet barn på ryggen och dessutom med en påse ris. Regnet öste ned i strömmar, men utan paraplyér eller något annat skydd mot regnet vandrade dessa efter sanningen törstande kvinnor fram öfver de branta bergen, på de smala, slippriga gångstigarna och mellan de med vatten betäckta risfälten. De flesta af dem kunde ej läsa.

När vi höra om ett sådant begär efter ordet, förvånar det oss då, att missionärerna älska sitt arbete, och att det är med fröjd, de sitta ned bland sina åhörare för att för dem kungöra Jesu Kristi frälsning?

Rotad och grundad i tron.

En muhammedan sökte förmå sin kristna dotter att uppläsa den muhammedanska trosbekännelsen, men den unga flickan, hvars hjärta brann af kärlek till Herren Jesus Kristus, vägrade bestämdt att efterkomma befallningen. Detta uppväckte faderns vrede. Han tog ett glödgadt järn och brände därmed dotterns ena fot. Sedan befallde han henne ånyo att framsäga trosbekännelsen, men åter vägrade den trosstarka unga flickan, sägande: »Jag kan ej.» »Du vill ej», röt fadern och glödgade ännu en gång järnet. Då detta var glödhett, brände han dotterns andra fot och utropade triumferande: »nu vill du!» Men under svåra plågor svarade flickan: »Nej, nej, jag kan ej, ty jag är *en kristen!*» Hvilken ståndaktighet! För sådana kristna tacka vi Gud.

Tankekorn.

Må vi vakta oss för själfviskhet i bönen! Det är alldeles visst, att vi i våra böner, långt mer än hvad fallet är, böra glömma oss själfva för att bedja för andra. Och när vi bedja för oss själfva, må vi då mindre bedja om lekamlig än om andlig välsignelse! Visst är äfven, att ingen, som står i verkligt och nära umgänge med Gud, kan emottaga en gudomlig gåfva, vare sig timlig eller andlig, utan att detta på något sätt blir till välsignelse för andra.

"Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina."

utkommer med 2 nummer i månaden, nämligen den 1 och 15.

Sinims Land följer missionen i Kina med största uppmärksamhet; lämnar meddelanden såväl om förhållandena i allmänhet som från vårt eget missionsfält; innehåller uppsatser om missionen, missionsföredrag, öfverblickar, bref från missionärerna, små skisser från missionsstationerna, teckningar af infödde kristnas lif, illustrationer, smärre artiklar, afsedda till väckelse och uppbyggelse, strödda underrättelser från andra fält samt berättelser från missionsvärlden. Med detta nummer påbörjas en artikelserie »Från världsmissionsfältet (öfverblick öfver verksamheten under 1905).

Tidningens pris: 1 kr. för helt år och 50 öre för halft år, hvartill kommer postporto med 35 och 25 öre, då prenumerationen sker på posten.

Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:e ex. gratis, när de insända rekvisition direkt till redaktionen, som då betalar postportot. När mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Profnummer sändas på begäran.

8 Malmtorgsgatan. Stockholm.

Redaktionen.

Traktater gratis.

Härmed meddelas, att trehundratusen af d:r Newman Halls utmärkta väckelseskrifter lämnas »utan penningar och för intet» till gratisutdelning. Hvarje ombud för Svenska Missionen i Kina äger rätt begära traktater, som erhållas gratis men ej fraktfritt. De, som vilja taga fasta på anbudet, torde med åberopande af detta löfte med första insända rekvisition till J. A. Lindblads Förlag, Köping. Å det, som exp. pr post, uttages utlagd fraktafgift pr postförskott. Utdelningen torde godhetsfullt verkställas inom sex månader efter mottagandet.

I traktatmissionens intresse

J. A. Lindblad.

Köping den 1 mars 1906.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 APRIL 1906. Pren.-pris ¼: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

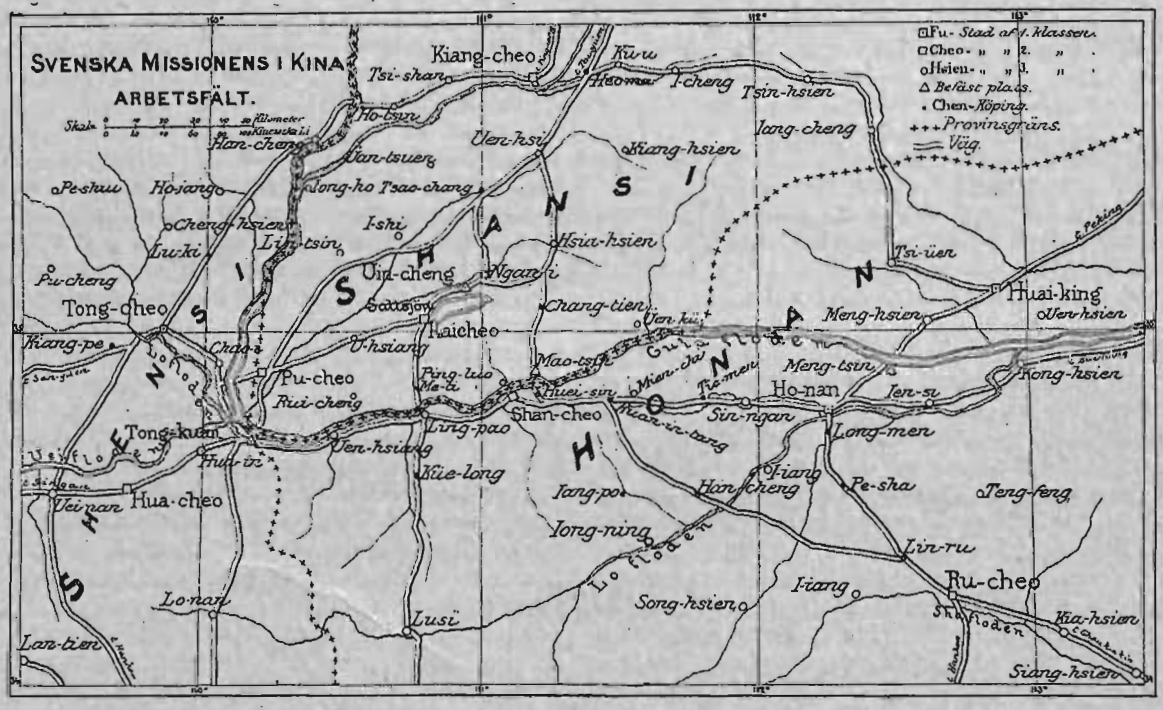

Innehåll:

Portarna aflyfta. — Världsmissionen under år 1905. II. — Redogörelse för Evangelistskolan i Yun-ch'eng under läsåret 1905. — En examensdag med »Daggryningens» skola i Puchow. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Från Tibet. — Krymplingen Lao-ki. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Portarne aflyfta.

Af *E. Lohman.*

Och Simson låg intill midnatt; men vid midnatten stod han upp och fattade uti stadsportens dubbeldörrar och dess tvenne dörrposter och ryckte dem lösa tillika med bommen och lade dem på sina axlar och bar dem upp på spetsen af berget midt emot Hebron. Dom. 16: 3.

Hafva vi en frälsare blott till namnet, då äro vi namnkristna. Hafva vi danat åt oss en frälsare efter vårt eget sinne, då hafva vi en själfgjord kristendom, som icke är något värd. Hafva vi blott en död frälsare, då hafva vi ock en död kristendom, och endast en död frälsare; det är, hvad de flesta äga. De hafva kunskap om en Kristus, som kom till jorden och dog, men de hafva icke erfarit, att han nu lefver och det i den eviga gudomens kraft.

Vi vilja begagna berättelsen om Simson, som aflyfte de stadsportar, inom hvilka man ville hålla honom innesluten, såsom en bild af hvad Jesus, den store Segerfursten, har gjort och gör. Här äro dödens portar, helvetets portar, syndens fängelseportar — men Kristus har »nedbrutit bommarne af järn» och »fört fängelset fånget».

Portarne till de dödas stad gå blott upp inåt. Det gifves ingen möjlighet att vända åter för den, som en gång trädt in genom dem. Den rike mannen hade gärna skickat en budbärare tillbaka till de lefvandes land, men han kunde det icke, ty portarne voro tillslutna. Vi stå alla under den orubbliga lagen: »Du måste dö.» Det gifves intet undantag. Hvarje graf, som vi gå förbi, predikar för oss om död och förgängelse. Och något fruktansvärdt ligger ju i dödens härjning af vår yttre människa. Inför dödens obetvingliga makt blir den stoltaste segrare, den mest firade tänkare en jämmerlig slaf. Sådan är »syndens och dödens lag». Men Kristus har aflyftat de portar, som syntes för evigt tillslutna. På påskdagen blefvo bommarne sönderbrutna och portarne öppnade. På uppståndelsens morgon, vid den tomma grafven i den stilla trädgården, skåda vi in i härlighetens värld. Här märka vi något af hvad *lif* är. De himmelska budbärarne, hvilkas väsen var såsom blixten, Jesu Kristi förhärligade kropp, hans, som hade lossat alla de jordiska banden, låta oss ana något af hur det en gång skall blifva, när vår själ ilar ut ur det fängelse, som vi kunna kalla denna vår förnedrings kropp. Här andas vi evighetsluft! Han, som lyftat af dödens portar, säger till oss: »Jag lefver, I skolen ock lefva.» »Den som lefver och tror på mig, han skall aldrig dö.» Ja, den, som här i tiden blir genomträngd af Jesu nåd till ett nytt lif, han dör icke mer. Dödens portar kunna icke mer innesluta honom. Han är född på nytt till ett lefvande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda.

När Jesus Kristus beträdde denna jord, såg han öfverallt »helvetets portar», satans bålverk uppresta. Det såg ut, som om vägen till Guds rike på alla håll var stängd. Huru fast och oöfvervinneligt förefaller icke också i våra dagar det organiserade motståndet emot Guds rike! Där se vi världsvishetens mot himmelen sträfvande lärobyggnader, hvilka skenbart göra det för människan omöjligt att gå lifvets väg. Och hvilka bålverk äro icke uppresta genom de gudlösa sederna hos ett af denna tidsande berusadt släkte, som endast vill njuta! Dryckesseder, sällskapslögner, sällskapliga fraser och annat dylikt utgöra de stenar, af hvilka dessa portar äro uppförda, och hvilka, som det synes, triumferande tillropa oss: »det går icke att komma här igenom.» Men intet väldigare kunna vi se än detta, huru Kristus utför sin sak på jorden, huru han aflyfter dessa portar. Om det också går genom martyrblod och öfver bål, Kristus banar sig dock väg med allt större och större makt. Herrens församling måste segra — och hon segrar! Vi hafva något, som världen ännu aldrig har förstått, det är den kraft, som ligger i Jesu blod. Det går icke i denna kamp genom yttre härsmakt eller våld, icke genom storartade kristliga organisationer, icke därigenom att Kristus begagnar sig af statsmakten för att genom dess inflytande förhjälpa sin sak till seger. Det heter nu som förr: »För din skull varda vi dödade hela dagen, vi hafva blifvit aktade såsom slaktefår.» »Men i allt detta öfvervinna vi rikligen.» Lifvets strömmar genombryta alla hindrande dammar, och öknen blir förvandlad till en ljuflig lustgård. Vårt lösensord är: »Jesus lefver!» Vi se icke blott, huru fienden drager sina skaror tillsammans till en sista afgörande kamp, utan äfven huru Jesus i det stilla förbereder sin församling till den slutliga segern.

Men Kristus har också öppnat porten till *ditt* fängelse, så att du kan blifva fri från de syndens bojor, som hållit dig fången. Därför gäller det framför allt, att du »känner honom och hans uppståndelses kraft». Samma kraft, som på påskmorgonen sprängde dödens portar, samma kraft, för hvilken helvetets portar måste vika, samma kraft verkar äfven i oss, som tro. Har du ännu icke känt något af denna kraft, så bed om öppnade ögon! Jesus Kristus har »fört fängelset fånget», han har i sin död vunnit en ovansklig seger. Du kan icke i din egen kraft spränga syndens bojor, men när du gjort bankrutt på dina egna ansträngningar, då kan han, som är den starkare, träda fram på skådeplatsen, binda tyrannen och beröfva honom hans byte. Det är härligt att få förkunna frihet för alla bundna! Här äro några, som äro kvalda under alkoholens eller morfinets eller opiets tyranni — det finnes *frihet* för dem! Här äro andra, som äro insnärjda i sitt dåliga lynnes, sin vredes, sin afundfs ängslande garn — deras slafveri skall få en ände. Här äro själar, hvilkas blod utsugits af vampyren äregirighet, eller hvilka pinas af mammons demon. För alla dessa gäller detta budskap: »Kristus har aflyftat portarne.» Sätt nu i tron din fot på denna sanning: »till att känna honom och hans uppståndelses kraft!» Läs de orden med ett tillbedjande hjärta och säg: »Det är för mig!» Det minsta lifsfrö har en underbar kraft. Ett litet frö faller i en klippremna. Där är jord nog, för att

det skall utveckla sig. Plantan växer och växer och spränger slutligen klippan. Ett verkligt lif är den största kraft, som finns. Där verkligt lif är, där blifva portarna sprängda. För några årtionden sedan lefde i ett fjärran land en fattig änka. Allt hvad hon ägde, var en mager jordlapp. Den såg så ofruktbar ut, att ingen ville köpa den. Den ena och den andra gick förbi åkern och skakade på hufvudet. Slutligen upptäcktes emellertid en guldådra i åkern, och nu var det icke mer någon nöd för änkan. Hon var i stället bottenlöst rik. Din kristendom förefaller kanske dig blott som en ofruktbar åker eller ett stycke ödemark; du har ännu icke upptäckt guldådran. Du behöfver lära »känna Kristus och hans uppståndelses kraft». Han, som har aflyftat dödens portar, som har sprängt helvetets portar, han vill upplåta också portarne till ditt fängelse. Amen.

Världsmissionen under år 1905.

Af Rev. *Henry Otis Dwight.*

II.

Kina.

Det politiska budskap, som från Kina når hela kristenheten, är, att Kina är beredt på att förfäkta sina anspråk och rättigheter. Men ännu ett annat budskap kommer därifrån, denna gång till den kristna kyrkan härhemma, nämligen att Kina nu är moget att mottaga undervisning af hvad slag det än må vara. Då man hör, att Kina förbjudit all införsel från Amerika, och att fem missionärer nyligen mördats i Kuangtong, så kan man känna sig böjd att utropa, att Kina är lika fanatiskt och otillgängligt som förut. Det är sant, att det är samma Kina, det är ock sant, att dess misstag och felsteg ännu komma att blifva många, men skillnaden är den, att de mest betydande männen i Kina nu fått ögonen öppna för sitt folks okunnighet, och att öfverallt höres ett ständigt växande rop efter västerländsk bildning.

De enda utländingar, som äro i stånd att meddela undervisning åt kineserna, äro missionärerna. Dessa hafva ej bäfvat tillbaka för språkets svårigheter utan med stort tålamod och stor flit förvärfvat sig en grundlig insikt i det svåra språket. Härigenom komma de folket närmare och utöfva ett större inflytande öfver detsamma. Följande bref visar oss, att de kristna i hemländerna ännu ej fattat, hvilka storartade tillfällen, som nu erbjuda sig för missionen i Kina. En missionär, tillhörande metodistmissionen, skrifver:

»Några män från en aflägsen del af vårt distrikt hade under flera års tid besökt våra gudstjänster, och helt nyligen kommo de hit för att framställa sin önskan att få en liten möteslokal i sin egen by. Jag följde med dem för att se på den ifrågasatta lokalen. Hyran för denna och för tvenne smärre rum skulle endast uppgå till ungefär 7 dollars om året, och de troende kineserna voro villiga att betala halfva summan. Då vi första gången samlades till gudstjänst i den nya lokalen, var den till trängsel fylld. Hvilken fröjd, som genomströmmar ens själ, då man står ansikte mot ansikte med en sådan ifrigt lyssnande skara! Man erhåller då kraftens ande. Man har då något nytt att bjuda på: budskapet om lif och frälsning. Och dock, då jag af missionsstyrelsen begärde det ringa anslaget för hyrande af denna lokal, fick jag till svar, att de knappa missionsmedlen ej tilläte ökade utgifter. Vi skulle ej få upprätta nya utstationer. Det kännes mycket smärtsamt att afböja kinesernas böner, då de bedja oss på så sätt utvidga arbetet. Stora folkskaror komma för att lyssna till evangelii förkunnelse, och jag tror knappt, att det i något annat land erbjuder sig sådana utomordentliga tillfällen att predika Jesus Kristus, som vi i dag hafva här i Kina. Och dock, Kina är ännu ej evangeliseradt. Ännu vandrar Jesus Kristus okänd genom tusentals städer, emedan han ej har nog tjänare, som äro villiga att gå Mästarens ärenden.»

En af Kina Inlandmissionens sekreterare berättar från sitt besök i provinsen Honan, att inom ett distrikt, där endast en gift familj verkar, hafva 700 kineser anmält sig som »sökare». Men *hvem* skall där undervisa dem ens om kristendomens grunder?

Och traktatsällskapen begära hjälp, ty det är stor efterfrågan på allt, som utgifves å deras förlag. Från *alla delar* af det stora kejsardömet komma rop om hjälp. Och af bibelsällskapets årsredogörelse se vi, att 15 millioner exemplar biblar eller delar af bibeln åtgått blott under 1904. Af dessa ha endast ett ringa antal bortgifvits, de andra hafva sålts. Hela den kinesiska nationen tyckes nu tillgänglig för evangelii sanningar. Det är endast Tibet, som vägrar missionärerna tillträde. Dock hafva under årets lopp många tibetaner, som bo inom den kinesiska gränsen, öfvergått till kristendomen.

Men möjligheter finnas, att de nu ledande männen i Kina snart förlora sin makt och sitt stora inflytande öfver nationen. Om den kristna kyrkan ej tager vara på det tillfälle, som nu bjudes den att göra Kristus känd i Kina, så är det därför fara värdt, att de tusentals icke kristna japanska lärare, som slagit sig ned i Kina, skola söka vinna folket för den moderna buddhismen. Om detta blefve fallet, då kunde man med skäl börja tala om den »gula faran».

En blick på Östra Asien försäkrar oss således om att hundratals millioner äro redo att lyssna till sanningen, att dörrarna därute stå vidöppna för evangelii förkunnare, och att det är den Mäktiges hand, som leder de politiska händelsernas gång och genom dem bereder väg för sitt rike. O, att de kristna församlingarna ville vakna upp öfver sina plikter, öfver det stora ansvar, som hvilar på dem! En ekumenisk konferens skulle säkerligen blifva följden af ett sådant uppvaknande, och kraftiga steg och åtgärder skulle vidtagas för Kinas evangelisering.

I samband med hvad som sagts om Kina, måste vi äfven nämna några ord om de kineser, som utvandrat till andra land och där bosatt sig. I Förenta Staterna och i Hanaii finnas flera kristna kinesiska samhällen. I Singapore, Penang och öfriga städer vid Malackasundet påträffa vi tusentals kinesiska köpmän och arbetare. Flera olika missionssällskap verka ock bland dessa kineser, och Herren har bekänt sig till deras arbete. Många af dem hafva, sedan de själfva kommit till en lefvande tro, efter slutad utbildning återvändt till sitt fädernesland, »midtens rike», och där kungjort frälsningens sanningar.

Redogörelse för Evangelistskolan i Yuncheng under läsåret 1905.

Densamma började sin tillvaro i februari månad, som ett svar på många års böner. Ändamålet är ju att utbilda evangelister, men vårt hopp är äfven att i framtiden kunna dana lämpliga lärare för våra småskolor. Elevantalet har sammanlagdt uppgått till sex. Af dessa komma fyra på Shansi, 1 på Shensi och en på Honan. Alla äro församlingsmedlemmar och deras ålder varierar mellan 19—24 år.

Den kinesiske läraren Uang har förklarat klassikerna, rättat uppsatser och skriföfningar. Th. Sandberg har genomgått inledning till Bibeln, 37 kapitel af 1:a Mosebok och Fysisk Geografi.

A. Berg har genomgått Apostlagärningarna, 1:a brefvet till Timoteus och 10 Guds bud enligt pastor Krantz' katekes (motsvarande Luthers). Dessutom hafva eleverna fått skrifva uppsatser och bref och i tur och ordning leda de dagliga morgon- och aftonbönerna.

Uppförandet har varit oklanderligt och en god, kristlig anda rådande.

Här bör kanske ock nämnas, att evangelisten Chang Chï-heng's äldste son *Fuh-Seng* på evangelistskolans bekostnad åtnjuter undervisning uti en större missionsskola i Peking.

Vi stå ännu vid början af vårt arbete och låta detsamma så småningom utveckla sig. Endast på så sätt kan man i en framtid känna, att man har skolan i sina händer.

Vi utbedja oss förböner och sympati af alla, som önska Kinas väl, uti vårt viktiga men svåra arbete att utbilda kristna ledare och uppfostrare för detta behöfvande land.

Yuncheng i januari 1906.

August Berg. *J. Th. Sandberg.*

En examensdag med "Daggryningens" skola i Puchow.

Lokalen är belägen en trappa upp. På kortväggen »svarta taflan». I »katedern» föreståndarinnan, fröken Prytz. Midt emot henne 18 flickor i åldern mellan 10—22 år. Alla hafva obundna fötter.

Deras kläder, enkla, hemväfda, hemfärgade, hemsydda, äro af olika färger: gröna, blå, röda och svarta. På ett bord ligga utställda deras uppsatser och rättskrifningsöfningar jämte deras under månaden (det är månadsexamen) förfärdigade handarbeten.

Som examensvittnen fungera tre à fyra kvinnor, en af diakonerna, broder Wester och jag. Läraren *Ien* sitter vid sitt bord.

Examen inledes med bön. Sedermera sjunga eleverna en sång, ganska bra. Därefter vidtager examen. I fysiologi få de redogöra för munnen, svalget, mat och luftstrupen. Ur de kinesiska klassikerna få de uppläsa stycken ur minnet här och hvar. I bibliska historien, räkning och modersmålet (innanläsning med förklaring) pröfvas de ock.

Nu får en af de äldre flickorna taga en klass med de mindre, och det går bra. På svarta taflan få de skrifva såväl kinesiska skriftecken efter diktamen som s. k. latinisering, d. v. s. kinesiska ord med utländska bokstäfver. De pröfvas ock uti att igenkänna på papperslappar skrifna skriftecken och gifva förklaring öfver deras betydelse. Allt går utmärkt bra och vittnar om flit hos eleverna såväl som om möda och omtanke hos lärarne.

Med tacksamhet för hvad jag sett och hört lämnade jag skolan och tänkte för mig själf: »Ack, om några från »Daggryningen» hade varit närvarande och fått se sina skyddslingar samt bevittna deras framsteg!» Som de ej kunna det, så tänkte jag att på detta sätt låta dem få en hälsning från skolan i Puchow. Daggryningens andra två skolor: i Tungchow-fu och Honan-fu, äro ock i full gång. Den senare har nyss förflyttats från Yungning och om densamma skrifver fröken Burén:

»I onsdags kom jag tillbaka från Yungning åtföljd af en hel liten skara, inalles 26 personer, åkande, gående, ridande, fyra körkarlar och två soldater inberäknade. Vi togo eskort af fruktan att åsynen af alla flickorna med stora fötter skulle komma folk att sammanskocka sig och hindra oss att både äta och hvila. Allt gick väl, och på kvällen den andra dagen voro vi framme, lyckligtvis efter mörkrets inbrott, ty eljest hade vi väl väckt stor uppståndelse på gatan, då den ena lilla »tösen» efter den andra stack fram hufvudet ur vagnen, där de sutto inpackade mellan säckar och grytor, bylten och korgar. —

Hvad utrymme och bostad beträffar, hafva de det så bra här, och skolgården är ju riktigt treflig, sedan den blef i ordning.» *August Berg.*

Brefafdelningen

»Min Fader verkar intill nu; jag verkar ock.»

Förra månaden predikade jag en söndag i det höga, rymliga kapellet i Yuncheng. Bland de välbekanta ansiktena från forna dagars vistelse därstädes lade jag märke till ett nytt, som med särdeles stort intresse följde predikan.

Efter mötet uppsökte jag den nye »forskaren», som är en 50 års man, jordbrukare, och boende omkring 5 kilom. utanför staden. Till svar på min fråga, huru han kommit till tro på Herren, berättade han följande, som säkert skall uppmuntra våra trogna medarbetare i hemlandet.

»För många år sedan inträdde en man från min by såsom patient i den opieasyl, som då af hr Folke hade öppnats här i staden. Han blef där mycket god vän med asylens föreståndare, Chang, som därför vid hemresan efter lyckligt genomgången kur gaf honom flera böcker att läsa. Min granne var emellertid dålig läskarl och förstod ej mycket. Uttröttad lade han till slut böckerna ofvanpå ett skåp, där de sedan blefvo liggande i många år.

Nyligen hade han storstädning, då böckerna följde med skräpet ut på gården. Här upptäcktes de af mig,

som bad att få taga dem till mitt hem. Ju mer jag läste, desto mera intagen blef jag. Till slut kom jag hit för att höra mera om denna läran.

Jag har nu rensat mitt hus från afgudarna, t. o. m. fädernetaflorna har jag gräft ner i de gamles graf. Jag umgås nu med församlingsmedlemmen Feng i grannbyn; i hans sällskap har jag i dag kommit hit, och jag önskar nu blifva en kristen som han.»

Så långt mannens berättelse. Huru mycket han genom den uppmuntrat mig, förstod han nog icke. På senare åren har det nämligen blifvit alltmera lagdt på mitt hjärta att mera än förut tro och lita på Herrens verk i det fördolda.

Våra förnyade upprop om flera medarbetare ha hittills icke haft mycken verkan; våra arbetskrafter äro ännu otillräckliga. Vi komma därför aldrig så långt in bland folkets djupa led. Skulle endast de områden, dit våra armar kunna sträcka sig, blifva besådda och vattnade, då vore det nog icke mycket hopp för den andliga öken, som är anförtrodd åt oss.

Men liksom det på naturens område på ett ofta högst underbart sätt är sörjdt för fortplantning och spridning t. ex. inom växtvärlden, så har Herren inom Andens värld icke mindre omsorg, att det eviga utsäde, som allena kan gifva världen lif, skall föras ut till de mest otillgängliga hjärteåkrar — äfven om fröet måste vandra hemlighetsfulla vägar och ibland nödgas under långa år försegla sin grokraft.

För oss gäller det att »kasta vårt bröd öfver vattnen» och hoppas att »i sinom tid» få det igen.

Så få vi vänta att i sinom tid få igen det »bröd», som nu under mera än ett års tid af 4 à 6 tältpredikanter och bokförsäljare »utkastats» öfver det stora Tungchow-fu-distriktet på teater- och marknadsplatser i städer, köpingar och byar.

Gifve Herren att det må komma igen, men på det sätt som det bröd, lärjungarne utdelade till de fyra och de fem tusen i ödemarken, Matt. 16: 9, 10.

Hugo Linder.

* * *

Årsberättelse

för flickskolan i Puchow 1905.

Vårt andra arbetsår nalkas nu sitt slut. Under detta såväl som under det föregående året har det varit både *nöd* och *nåd*. Vårterminen var mycket pröfvande, kanske den svåraste vi haft, ej i yttre afseende, ty alla fingo, Herren till pris, vara friska och ej heller förekommo några oroligheter, men vi kände nästan ständigt fiendens makt ibland oss. Höstterminen har varit just motsatsen till vårterminen. Allt har gått så lugnt och stilla. En mycket god anda har varit rådande bland barnen. Dock, vi veta ej, under hvilken tid Herren har fått utföra största verket, kanske då vi funno det som hårdast. För ett par veckor sedan fingo vi höra, att en af våra flickor under våren blef född på nytt.

Vårterminen började den 23 februari och slutade den 29 maj. Antalet elever var 19. I höst började vi den 20 september och sluta, om Gud vill, den 1 jan. 1906. Elevernas antal är 18. Åldern varierar från 9 till 23 år.

Till vår stora glädje hafva alla under denna terminen lösta fötter. Af de två flickor, som förra terminen hade bundna fötter, har nu en, för hvilken vi länge bedit, dotter till en af våra diakoner, fått taga af sitt fotbandage, den andra, vår lärares dotter, har i höst ej besökt skolan.

Flickorna äro fördelade på fyra klasser. Undervisning meddelas i kristendom, läsning och skrifning, rätt-, väl-, bref- och uppsatsskrifning, af det kinesiska språket, räkning på den kinesiska kulramen, latinisering eller skrifning af det kinesiska språket med latinsk skrift, geografi, naturkunnighet, sång, handarbete och matlagning.

Under hösten hafva vi haft tvenne månadsförhör, hvilka utvisat att våra flickor varit flitiga och intresserade af sina studier. Det har ej varit någon svårighet att hålla dem till läsning, tvärtom ha vi ibland måst förmana dem att ej öfveransträngа sig.

Julen har nyss utgjort ett litet afbrott i läsningen. På juldagen hade vi en gemensam fest för gossarne i församlingens skola och våra flickor. Först bjödos de på té, kakor och frukt. Sedan samlades vi i kapellet, som för ändamålet var prydt med ett cypressträd och guirlander af papper i olika färger. En af våra diakoner talade till dem öfver ämnet: »I ären världens ljus», hvarpå ett par berättelser berättades. Så följde julklappsutdelningen. Vi hade denna gång saker af ganska olika slag, och för att förebygga missnöje på något sätt skrefvo vi nummer på lappar, motsvarande numner på paket med saker och läto hvar och en draga en lapp. Detta roade dem, och det var intressant att se, hvad hvar och en fick. Utom vid julen dela vi ut belöningar vid höst- och vårafslutningarne. Genom vänliga gåfvor hemifrån till barnen sättas vi i stånd att bereda dem denna glädje.

Vid denna termins slut lämna två flickor oss för att ej återkomma. Den ena skall gifta sig 4 dagar efter det skolan slutar och den andra på våren. Den första är endast 15 år gammal och så begåfvad, att man tycker, det är skada, att hon ej kan få fortsätta. I den andra, vår äldsta elev, förlofvad med vår evangelist, förlora vi den hjälp, vi haft att se efter de mindre flickorna, men Herren skall väl förse med någon annan.

»Herren hjälper». »På honom förtröstade mitt hjärta, och jag vardt hulpen.»

Puchow den 30 dec. 1905.

Frida Prytz.

Haichow den 17 januari 1906.

I Herren älskade broder!

Guds frid, som öfvergår allt förstånd!

»Åkermannen, som arbetar, bör främst få del af frukterna.»

— — — — — — — — — — — — — — — —

Med ledsnad tänker jag på hur litet jag skrifver hem, men tiden vill aldrig räcka till. Om kvällarna kunde jag ju ha tid, men då känner jag mig så trött, att jag ej orkar. Under det sist förflutna året har jag Herren till pris fått vara ganska frisk. I höstas besvärades jag af feber en tid men kunde vara uppe och sköta våra små och hushållet. Efter tre veckors hvila i Yuncheng blef jag alldeles befriad därifrån, och reumatismen, som jag fruktade, då vintern kom, har jag ej haft ondt af. Gud vare lofvad för all nåd!

Förliden sommar bodde vi ganska nära intill vår station, endast en svensk mil härifrån. Henrik gick då in till staden om söndagsmorgnarna för att leda gudstjänsten och så tillbaka på kvällarna. Evangelisten predikade då ute hos oss i byn, och ibland hade vi ganska mycket folk samlat, isynnerhet kvinnor.

I oktober, då vi kommit oss i ordning, hölls höstmötet, som var talrikt besökt. Fem män och sex kvinnor upptogos då i församlingen. En gammal kär gumma och hennes dotter fingo följas åt i dopets graf. Guds välsignelse var märkbar öfver oss, frid och glädje lyste ur anletena, och lofsånger hördes allestädes. O, vårt arbete är icke fåfängt i Herren!

Vår lilla gosskola slutades i fredags den 12 januari. Endast fem gossar hafva besökt den under höstterminen. Läraren har ej varit lämplig — frånstötande sätt och stor närsynthet, så att han ej kunnat hålla rätt disciplin — och vi ha därför måst afskeda honom.

På examen var det rätt intressant, isynnerhet då pojkarne skulle »chiang» = förklara det de läst. Henrik var ej hemma, så att jag måste styra om afslutningen, lärarens hemsändande etc. Herren hjälpte, så att allt gick »smordt», som tant Elsa Borg brukar säga. Efteråt gaf jag middag för lärare — inalles tre — samt evangelister, och alla voro storligen tillfreds. Verner Wester var ock med.

Den 5 jan. reste Henrik till Puchow för att hålla församlingsmöte och examen både i flick- och gosskolorna. Under församlingsmötet uteslötos tvänne medlemmar för synd. Det var ju mycket smärtsamt, men ingen annan utväg syntes möjlig för att ära Herrens namn för de utomstående. Måtte dessa olyckliga bröder kunna snart upprättas igen! Bedjen med oss härom! Från Puchow fortsatte Henrik helt oförtänkt till Sianfu för att hos en Mr Shorrok försöka få hjälp att skaffa lärare till gosskolan i Puchow. Måtte Gud göra hans resa lyckosam och föra honom i frid hem igen till kin. nyåret den 25 dennes. De troende i Puchow följa honom såväl som vi med varma förböner.

Men det var sant, jag måste väl säga litet om vår jul. I stillhet och med hälsa och krafter fingo vi fira den tillsammans med våra kineser. Då jag tänker på, hur det var i fjol jul, kan jag ej annat än prisa Gud, som lät oss alla få vara friska. Jag sjuknade just dagen före julafton i fjol i reumatisk feber. Det var en sorglig högtid för oss alla fast, jag tror det, mycket hälsosam för själen. Eftersom julaftonen i år inföll på söndag, stannade kvinnorna, som varit på mötena, kvar öfver natten för att få vara med på julottan nästa morgon. Alla syntes förnöjda, oaktadt sofplatsen var mycket begränsad. Mellan kl. 1 och 2 på natten började det knacka på porten och de första åhörarne kommo. Henrik var själf ute och öppnade för dem, en kvinna och hennes son, som nyligen bränt sina afgudar. Vid 6-tiden voro alla samlade. Nu strålade kapellet, fullt af ljus i julgran, en väldig stjärna och tvenne taklampor. Och så brusade den bekanta sången: »T'ing, t'ing, t'ing» så härligt från allas läppar. Det kännes ungefär, som när man sjunger: »Var hälsad sköna morgonstund» hemma.

Eftersom julaftonen inföll på söndagen, togo vi inte fram våra julklappar förrän på juldagskvällen, och vi hade det då så trefligt. Ett innerligt tack för allt besvär och bestyr med julklapparna. Herren skall förvisso löna både här i tiden och i den tillkommande världen. Kunden I se vår stora glädje och tacksamhet, då vi öppna våra jullådor, skulle äfven detta kännas som en belöning.

Våra båda medarbetare voro icke hemma under julen denna gång. V. Wester reste till Puchow för att glädja våra kinesiska vänner där, och Ida Anderson var i Hanch'eng. Hon reste dit, som nog är bekant, redan i midten af september förlidet år och är ej ännu hemkommen. Den 13 januari fingo syskonen Bergling en son, och blir Dagny snart stark igen, kommer min kamrat snart tillbaka. Ända sedan i början af juni i fjol har hon varit borta. Hon var nämligen först hos Böllings. — Att herr Rich. Andersson brutit sitt ben, då han var på väg till Bergs för att jula där, hafven I nog längesedan hört. Det är ej bra ännu, men vi hoppas, att Herren skall återställa honom.

Den 20 januari. I morse reste Hugo Linder härifrån till Tongchow. Kommer v. G. åter i mars, då han hoppas få fira sitt bröllop i Yuncheng. Marie Bordson stannar hos oss tilldess. Håller nu på att studera här. — Anna Hahne och deras lille Bengt ha båda smittkopporna. Måtte Herren sträcka ut sin helande hand till dem. Och måtte våra syskon som sköta dem bevaras från smitta.

Nästa torsdag är det kinesiskt nyår, och vi hålla nu på som bäst med tillredelser för högtiden. Opiumpatienterna äro hemskickade afvanda utom ett par, som troligen blifva kvar öfver nyåret.

Den stora buddist-predikanten Liu-ch'üen-teh här i staden har nyligen dött. Folket säger, att han blifvit en Gud. Efter döden sattes han i ett stort såll, som skulle föreställa en sky och for så till himmelen. Han har många hundra lärjungar rundt omkring i trakten.

Strax efter jul började här snöa, och vi ha haft duktigt kallt några dagar. Här har varit mycket torrt och hvetepriserna ha varit i stadigt stigande; hoppas de skola något falla igen. — Vi ha haft mycket folk på mötena sista tiden, kapellet blir snart otillräckligt. O, att Herren finge utgjuta en väckelsens ande i dessa nejder! — Våra små gossar äro friska och starka. Lille Ivar »går vid det, han håller i». Han hälsar p'ing-an på oss alla och är glad som en lärka dagen lång.

Kära hälsningar till E. och alla vännerna för öfrigt.

Jesu ringa tjänarinna
Hilma Tjäder.

Axplock från fältet.

En del muhammedaner bo några li utanför Honanfu. Fröken Ramsten skrifver om dem: »Jag har flera gånger varit på besök hos dem med evangelist och bibelkvinna. Ehuru deras förfäder invandrade för öfver 1000 år sedan, hafva de bibehållit sin kraftiga muskulatur, sin käcka hållning och sina regelbundna anletsdrag. I deras lifliga mandelformiga ögon och ovala ansiktsläggning tycker man sig igenkänna Nordafrikas söner. Stolta öfver sin dyrkan af Allah i motsats till kinesernas mångguderi, betrakta de sig fortfarande såsom inflyttade främlingar, hvilket ju är ett föreningsband med oss, utländingar. Detta förklarar ock, hvarför de mot oss äro så vänliga och till-

mötesgående. De hålla ock med om allt, hvad vi säga, ända tills vi komma med »talet om korset». Detta är för dem en stötesten och en förargelseklippa.

Från Tibet.

Fröken Annie Taylor gaf nyligen vid ett afskedsmöte i London följande intressanta meddelanden om sina erfarenheter i Tibet: Då man begifver sig till fiendeland, sade hon, kan man ej vänta att få allt så trefligt och godt. Djäfvulen ville ej hafva oss i Tibet. Han har så länge haft detta land ostördt under sitt välde, att han tyckes anse sig ensam hafva rätt till det. Vi vilja göra honom denna rätt stridig. Men, ack! djäfvulen har alltid många och villiga tjänare, under det Guds tjänare äro få.

Till Herrens pris vill jag säga, att tibetanerna behandlat mig med stor vänlighet. Jag hoppas snart kunna framtränga till Lhassa. I detta buddhismens fäste skola vi snart få se sådana, som bedja till Jesus och sjunga hans pris, som gaf sitt lif för dem, och som älskar äfven tibetanerna.

Detta arma folk har visat sin kärlek till mig på många sätt. Då jag vid ett tillfälle sväfvade i stor fara, ville de ej tillåta mig att lämna platsen utan sände en officer med hundra man till mitt skydd.

Under en smittkoppsepidemi vaccinerade jag omkring tre tusen och gjorde för öfrigt allt, jag kunde, för att hjälpa dem och rädda deras lif. Då sjukdomen rasat ut, kommo många med presenter, hvilka vi sålde och sände penningarna till de hungrande i Indien. Någon tid efteråt förde de till mig en mycket fin matta. Denna får icke säljas, sade de. Det är en tacksamhetsgärd till eder själf för all den kärlek, ni visade oss under smittkoppsepidemien.

Fröken A. Taylor är enda dottern till en rik köpman i London. Hon var under flera år missionär i Kina. Där lärde hon känna tibetaner och började så ömma för deras själar. Efter några år gjorde hon, ensam med en tibetan som tjänare, ett försök att framtränga till Lhassa, men blef sänd tillbaka till Kina igen af myndigheterna. Alla de faror, hon utstod, under denna resa, och alla de missräkningar, hon fick göra, nedslogo dock ej hennes mod, utan hon gjorde snart ett nytt försök att intränga i Tibet, denna gång från Indien. Hennes enträgenhet och okufliga mod synes hafva tilltalat tibetanerna. Hon fick deras tillåtelse att stanna inom landets gränser med villkor, att hon öppnade en medicinbutik. Under mer än tio års tid har denna ensamma kvinna bott i detta hittills så hårdt tillslutna land. Hon har varit det enda Herrens vittne, som fått tillträde till detta folk. Böra vi ej bedja Herren att kalla och utrusta många till hennes hjälp och att öppna dörrarna vida till det mörka Tibet!

Krymplingen Lao-ki.

Hård och ömkansvärd är i sanning i Kina de vanföras lott! Som ett bevis därpå vilja vi här omtala ett drag ur den puckelryggige Lao-kis historia.

Lao-ki har ej alltid varit den eländige krympling, han nu är. En gång var äfven han en kraftig och rask ung man, duglig till arbete. Men vid 25 års ålder lades han ned på sjukbädden, och när han åter uppstod därifrån, var och förblef han en beklagansvärd krympling.

Kort därefter fick Lao-ki för första gången höra evangelium. Med begärlighet mottog han de heliga sanningarna. Ordet slog rot i hans hjärta och bar frukt. Förra året upptogs han genom dopet i församlingen. Fattig är han på jordiska rikedomar och fördelar, men en enda blick på hans lyckliga, strålande ansikte försäkrar oss om att han ej själf anser sig arm och eländig utan rik, ja, i sanning *rik*. Han har i Jesus Kristus, sin Frälsare, funnit den sanna rikedomen.

Lao-ki förtjänade sitt uppehälle genom att från vägarna uppsamla gödsel och sedan sälja den till traktens landtbrukare. Då han en dag var sysselsatt med sitt arbete, afbröts han af byns polis, som för honom uppläste en stämningsorder. I denna beskylldes Lao-ki för att i byn hafva upprättat en spelhåla och för att hafva härbergerat tjufvar.

Det var rättsbetjänten själf, som på detta sätt falskeligen anklagat Lao-ki; orsaken härtill var, att Lao-ki hade deltagit i ett bysammanträde, där denne samme polismans afsättning afhandlats. Polismannen brann af hämndbegär, men som han ej vågade utgjuta sina vredes skålar öfver de ledande männen i byn, riktade han sina angrepp mot stackars Lao-ki, väl vetande, att det ej skulle lyckas en fattig krympling att inför domstolen erhålla rättvisa. Lao-ki arresterades och fördes inför rätta. Vid rannsakningen tilläts han ej att yttra *ett enda ord* till sitt självförsvar och blef efter dess slut på det grymmaste sätt slagen och misshandlad. Därefter kastades han i fängelse.

Under tiden hade Lao-kis vänner begifvit sig till den närmaste missionsstationen och där bönfallit en af missionärerna att skyndsamt komma Lao-ki till hjälp. Missionären hörsammade kallelsen och begaf sig till platsen. Han uppsökte där mandarinen och mottogs af denne med största artighet. Sedan de vanliga höflighetsfraserna uttalats, framförde missionären sitt ärende. Mandarinen lyssnade uppmärksamt och med deltagande och gaf villigt sitt samtycke till Lao-kis frigifvande. Sitt handlingssätt försvarade han därmed, att det alltid är vanligt att tro polisens ord utan att närmare undersöka saken. Strax innan missionären tog afsked, lutade sig mandarinen fram mot honom och sade helt förtroligt: »Pastor, jag är från provinsen Si-chuan och har ej träffat många utländingar, men på våra trakter taga vi det som en afgjord sak, att om en människa är vanskapad, är det ett tecken till att hon är en elak, ond människa. När denne puckelryggige man fördes inför mig, föll det mig därför aldrig in att tillåta honom tala ett ord till sitt försvar, utan jag beslöt genast, att han skulle grundligt piskas. Säg mig, pastor, är det så också i edert ärade land?» Naturligtvis försäkrade missionären honom, att i våra länder äro de blinda, de halta och de lama lika berättigade till erhållande af rättvisa som de starka och välskapade.

I Kina råder allmänt den tron, att vanförhet är ett straff från gudarne, ett straff för svåra synder. Och föga göres för att lindra de stackars krymplingarnas elände. Intet medlidande eller deltagande få de röna, utan förakt, hån och smälek komma dem till del. Endast evangelii sanning kan omskapa förhållandena där ute och sprida ljus öfver de vanlottades mörka lefnadsstig.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under mars månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
244.	Månstorps mfg gm K. S.	120: —	
245.	Wallstena syfören. gm A. B.	10: —	
246.	Från missionsvänner i Källunge och Wallstena gm d:o	70: —	
247.	J P., Ofvanmyra	20: 07	
248.	Efter en begrafning i Torsbo gm A. B., Barkaryd	3: —	
249.	Auktions- och sparbössemedel gm M. S., Mora	215: 10	
250.	N. N. gm d:o	50: —	
251.	Jönköpings mfg, däri inbegripet underhåll för missionärsparet August och Augusta Berg för 1906 gm K. P.	3,600: —	
253.	Gm K. D., Örebro	3: 25	
254.	Nacka Kinafören. gm M. F.	28: 14	
255.	E. H.	20: —	
256.	A. A., Stockholm	10: —	
257.	E. B., d:o	5: —	
258.	Onämnd. Linderås	15: —	
259.	H., Kartorp, gm F. G. D., Götencd	10: —	
260.	K., Wedum, gm d:o	10: —	
261.	E. L., Kalmar	5: —	
262.	Gm A. W., Korsnäs	50: —	
263.	En skärf till missionen Joh. 10: 16	10: —	
264.	C. J. G., till J. Gustafssons underhåll	100: —	
265.	Östra Härads Kristl. Ungdomsförb. till C. Bloms underh. gm A. S.	400: —	
266.	Testamentsmedel fr. Hedvig Pettersdotter gm E. Svensson, Bröttjehaga, Flisby	93: —	
267.	S. L., Eckerna, Gamla Lödöse	10: —	
268.	E. L., » » »	5: —	
269.	L. F. E., Almbo, Sellnäs: kollekt i Borlänge	20: —	
270.	E—a, Mjölby »tackoffer»	14: —	
271.	K. G. M.	10: —	
272.	Sparbössemedel fr. Ingelstorp gm M.	30: —	
273.	Den 14 mars. Ps 100: 1, 2	5: —	
274.	»Tacken Herren, åkallen hans namn, förkunnen för folken hans verk» 1 Krön. 16: 8	1,000: —	
275.	F. P., Björklinge	5: —	
276.	M. S., Mora	50: —	
279.	»Tackoffer»	50: —	
280.	S. L. S. Ps. 20: 5—6	25: —	
281.	»Tackoffer»	40: —	
282.	Stiftföreningens Eksjökrets gm K. Q., Askeryd	25: —	
283.	Askeryds mfg d:o	25: —	
284.	J. A. J., gm d:o	5: —	
285.	K. J., gm d:o	5: —	
287.	Från K. F. K. M:s missionskretsar gm P. W., Stockholm	285: 20	
288.	K. H., Stockholm	10: —	
289.	J. E. B., Hakarp, Huskvarna	20: —	
290.	O. L., Ryd, Nol; Årets första inkomst. helgad åt Gud	10: —	
291.	I. F., Fornaboda	10: —	
292.	E. S., Malmö, Tionde	465: —	
293.	B. U., Stockholm	25: —	
294.	Huskvarna mfg gm N. O.	50: —	
295.	L. E., Stockholm	10: —	
296.	E. R:s sparbössa gm E. G., Sollefteå	16: 01	
297.	N. S., gm d:o	3: —	
298.	Skärfstads skolbarn gm d:o	75: 99	
299.	Systerfören. Liljan, Vadstena, till fru J. Böllings underhåll gm K. L.	80: —	
300.	Gm d:o	2: —	
302.	Sparbössemedel gm K. F. U. K.	—: 43	
	Transport kr.	7,234: 19	

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
	Transport kr.	7,234: 19	
303.	Från några den 14 mars till bön församlade vänner i Fridhem, Elgarås, gm H. J.	7: —	
304.	Björnö jungfruören. gm M. H.	75: —	
306.	S. N., Skellefteå	15: —	
307.	M. B., gm d:o	1: 50	
308.	L. H. L., Visby	10: —	
309.	E. W. (däraf sparbössemedel kr. 10: 37)	25: 37	
310.	M. L. gm N. O., Huskvarna	5: —	
311.	Kollekt i Sköfde gm J. K.	14: 50	
312.	G. Ö., Sköfde	3: 10	
313.	Kollekt i Mariestad gm M. T.	32: 42	
314.	M. T.	10: —	
315.	Sandseryds mfg Tabor gm S. E. H.	200: —	
316.	K. F. U. M:s missionskrets Gbg till J. Böllings underhåll	100: —	
317.	Från Säbylunds och Folketorps ungdomsfören. sparbössemedel gm K. J.	60: —	
318.	Österplana mfg spbm. gm H A.	35: —	
319.	Erstorps missionskrets i Risinge gm J. W. H.	15: —	
320.	Från en missionssparbössa å pastorsexped. i Wännäs gm F. Ö.	5: —	
321.	B. H. i Nyby gm d:o	5: —	
322.	Kollekt i Figeholm den 18 mars gm M. K.	7: 60	
323.	D:o vid bönemötet i Fårbo den 14 mars gm d:o	3: —	
324.	L. J S., B—p gm d:o	250: —	
327.	N. B.	10: —	
328.	M:s missionsask	15: —	
329.	E. B.	20: —	
330.	E. Å.	15: —	8,173: 68

Till särskilda ändamål:

252.	Jönköpings mfg gm K. P. till barnen i Kina	34: 84	
277.	Till underhåll af infödd evangelist fr. S. J., Örebro	150: —	
278.	Till ett barns underhåll i skolan gm d:o	50: —	
286.	Kvartalsafgift till underhåll för inf. evangelist i Hancheng O. E. U.	50: —	
301.	E. o. H. till Stålhammars för gästemottagning	20: —	
305.	Från några vänner i Herren till inf. bibelkvinna gm H. S.	30: —	
325.	Till inf. medhjälpare åt Maria Pettersson gm M. K.	30: —	
326.	»Herrens tionde» L. B. till Stålhammars för gästemottagning	20: —	384: 84
	Summa kr. för mars		8,558: 52
	Under jan.—febr. månader kr.		12,271: 04
	Under jan.—mars månader kr.		20,829: 56

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Molnstoden vek icke ifrån dem om dagen för att ledsaga dem på vägen, eller eldstoden om natten för att lysa dem på den väg de skulle gå. Och du gaf dem din goda anda till att undervisa dem och din manna undandrog du icke deras mun.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.